Denizlerin sakladığı esrarengiz yaratıklar

Denizlerin diplerinde hiçbir hayvan türüne girmeyen birtakım yaratık uzmanlar bu ko çalışıyorlar. Bir fotoğraflar olma

BİRÇOK BİLİM AD rının varlığına karşı sunlar, dünyanın denizlerde dev yarat ayrıntılı bilgiler gelm

İngiltere'deki su de

Son yıllarda en hare nin Cornwall sahille halkı tarafından "M devi anlamına gelir) tık oldu. Bu yaratık sında o kadar sık gör 1976'da iki fotoğrafı **ket** gazetesinde basıl

Asıl adını gizleyen fotoğraflar oldukça Ayrıca fotoğrafta yaratık, Loch Ness G rilen yaratığın tanım

Deniz canavarı

Bir başka garip ya Galler'in batı kıyıları sularında görüldü. 2 dan dönen 6 kız, gü salda yürüyorlardı.

Birden yaklaşık 2 tam karşısında tuhaf gördüler. Paniğe ka gidip kıyı koruma verdiler.

Tanımladıklarına göre, boyu 3 m kadardı. yruğu ve yeşil gözleri nleri **Colin Palmer,** e yaratığın bir res- dsey Sound yakınla- deniz canavarıyla bir balıkçı teknesi- di. Adamlar resmi ıkları yaratığın bu

yor

bu tür haberlere ilgi elişmeye yol açtı. Bir raporlar hızla arttı. bir kısmının hileli

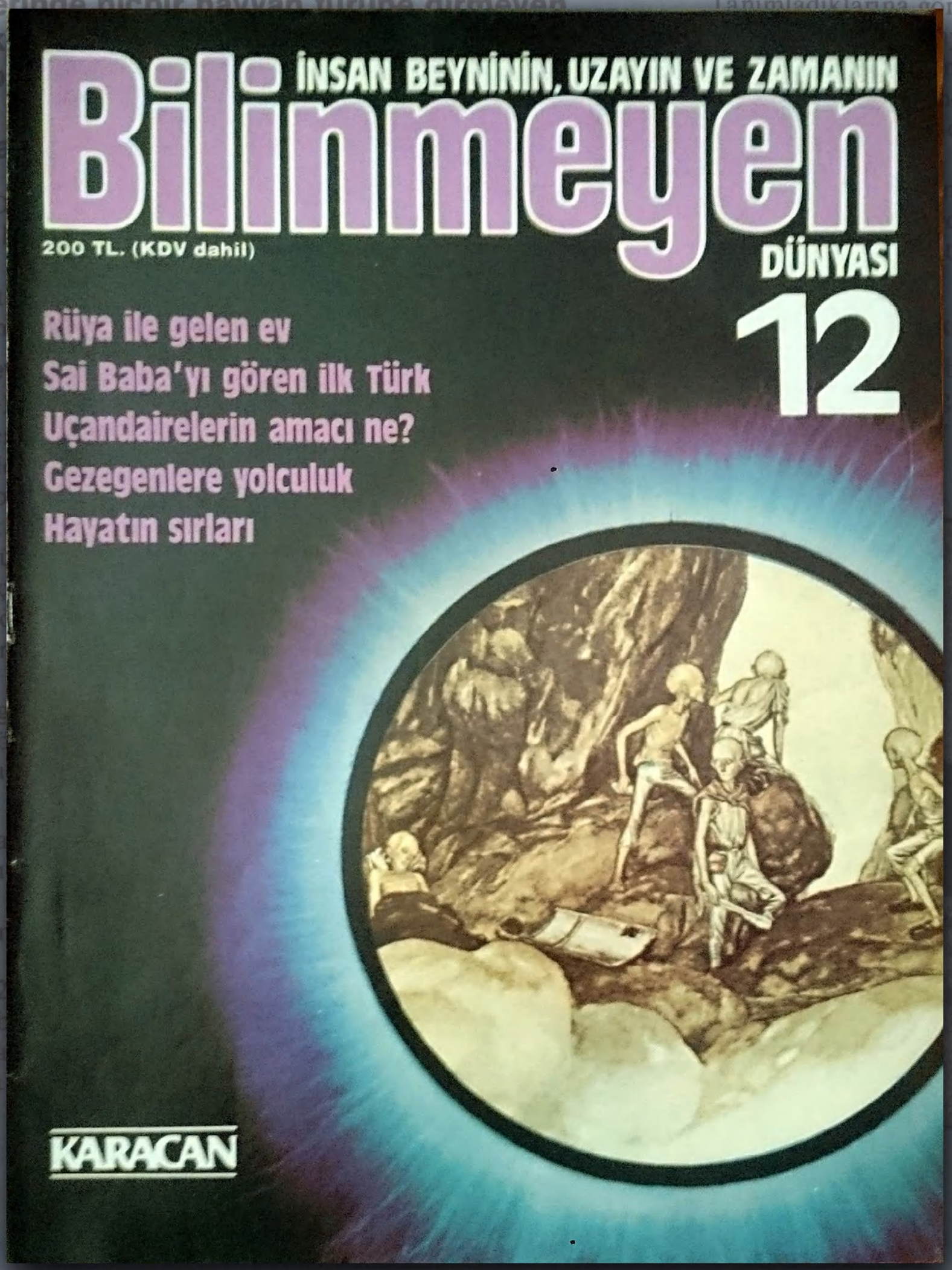

Denizlerin sakladığı esrarengiz yaratıklar

Denizlerin diplerinde hiçbir hayvan türüne girmeyen birtakım yaratıkların yaşadığı biliniyor. Bütün dünyada uzmanlar bu konuyu aydınlatmak için var güçleriyle çalışıyorlar. Bir de bazı hilekârların düzenlediği sahte fotoğraflar olmasa!

BİRÇOK BİLİM ADAMI, sualtı canavarlarının varlığına karşı hâlâ şüphe ile bakadursunlar, dünyanın dört bir yanından denizlerde dev yaratıklar görüldüğüne dair ayrıntılı bilgiler gelmeye devam ediyor.

İngiltere'deki su devi

Son yıllarda en hareketli canavar, İngiltere'nin Cornwall sahillerinde görülen ve bölge halkı tarafından "**Morgawr**" (yerel dilde su devi anlamına gelir) olarak adlandırılan yaratık oldu. Bu yaratık, 1975-1976 yılları arasında o kadar sık görüldü ki, sonunda 5 Mart 1976'da iki fotoğrafı çekilerek **Falmouth Packet** gazetesinde basıldı.

Asıl adını gizleyen biri tarafından çekilen fotoğraflar oldukça inandırıcı görünüyor. Ayrıca fotoğrafta görülen uzun boyunlu yaratık, Loch Ness Gölü'nde görüldüğü bildirilen yaratığın tanımına da tıpatıp uyuyor.

Deniz canavarı

Bir başka garip yaratık da, İngiltere'de Galler'in batı kıyılarında, Cardigan Körfezi sularında görüldü. 2 Mart 1975 günü, okuldan dönen 6 kız, gün batımına doğru kumsalda yürüyorlardı.

Birden yaklaşık 200 m ilerde, kumsalın tam karşısında tuhaf bir yaratığın yüzdüğünü gördüler. Paniğe kapılan kızlar, koşarak gidip kıyı koruma görevlilerine haber verdiler.

Tanımladıklarına göre, boyu 3 m kadardı. Uzun boynu, uzun bir kuyruğu ve yeşil gözleri vardı. Resim öğretmenleri **Colin Palmer,** çocukların tarifi üzerine yaratığın bir resmini çizdi. Bu resmi Badsey Sound yakınlarında balık avlarken deniz canavarıyla karşılaştıklarını söyleyen bir balıkçı teknesinin tayfalarına gösterdi. Adamlar resmi görür görmez karşılaştıkları yaratığın bu olduğunu söylediler.

Sahtekârlar ortaya çıkıyor

Sonuçta, kamuoyunun bu tür haberlere ilgi göstermesi iki yönlü bir gelişmeye yol açtı. Bir yandan birbirine benzer raporlar hızla arttı. Öte yandan, bunların bir kısmının hileli olduğu görüldü.

İngiltere'de Cornwall sahillerinde görülen deniz canavarı Morgawr, 1975-1976 arası defalarca görüldü. Asıl adını gizleyen biri tarafından Şubat 1976'da, Falmouth yakınlarında Rosemullion Head'de fotoğrafı çekilebilen yaratığın 5-6 m boyunda olduğu tahmin ediliyor (altta).

Bu eski Yunan vazosunun üzerindeki resimde, Deianira'yı elde etmek için Heracles ve Nehir Tanrısı Achelous arasındaki savaş görülüyor. Tanrı, yarı insan, yarı denizyılanı bir yaratık olarak resmedilmiş (üstte).

Her konuda olduğu gibi, bu olayda da ortaya birtakım sahtekârlar çıktı. Para kazanmak ya da ilgi çekmek için sahte fotoğraflar düzenlediler.

Şüpheli bir rapor

1848'de İngiltere'de **The Times** gazetesinde, HMS Daedalus gemisi kaptanı **Peter M' Quhae**'nin denizyılanı gördüğüne dair bir makale yayınlanmıştı. Bundan hemen bir hafta sonra, **Globe** gazetesinde de, daha sonra sahte olduğu anlaşılan bir rapor çıktı.

Sahte rapor, 19 Ekim'de Glasgow'dan Mary Ann gemisi kaptanı **James Henderson** tarafından postalanmış bir mektup biçiminde basıldı. Mektupta yazıldığına göre, Daphne yelkenlisinin kaptanı **Mark Trelawny,** 20 Eylül'de "ejder kafalı dev bir denizyılanı" görmüştü.

Bu yaratığa tüfeğiyle ateş etmişti. Yaklaşık 30 m boyundaki canavar, suları köpürterek saatte 16 deniz mili üzerinde bir hızla oradan kaçmıştı.

Sahteliği ortaya çıkarılıyor

The Times, Globe'daki hikâyeyi yeniden basarak, titiz bir çalışmanın ürünü olan bir de cevap yazdı. Kaptan Trelawny, kaptan Henderson'a hikâyeyi Lizbon'da, yılanı gördükten 10 gün sonra anlatmıştı.

Canavarla karşılaştığı yerle Lizbon arası 5000 mil olduğuna göre, bu mesafeyi 10 günde katedebilmek için yelkenlisinin saatteki ortalama hızının 20 milin üzerinde olması gerekirdi. Bu ise imkânsızdı.

Cevap yazısı alaylı bir biçimde, *"belki denizyılanı yelkenliyi yedeğine almıştır"* diye bitiyordu. Böylece Glasgow'dan gönderilen mektubun uydurma bir hikâyeye dayandığı anlaşıldı.

Karaya vuran leşler

Bir yandan canavarların varlığından şüphe duyan bilim adamları incelemek için maddi delil istiyorlar. Öte yandan ıssız sahillerde sık sık garip, dev hayvan leşleri karaya vuruyor.

Karşıt düşüncelerin yarattığı baskı nedeniyle, ya da bu yerlerin çok uzak olması yüzünden, genellikle bu tür kalıntılar dikkate alınmıyor. Böyle olaylar, bilinen bir deniz yaratığının, ya da çoğu zaman olduğu gibi, sahile vurmuş bir köpekbalığının kalıntıları olarak açıklanıyor... Bilinen en eski karaya leş vurma olayı İngiltere'de yaşandı. 1808'de Orkneys yakınlarındaki Stronsay Adası'nda, 17 m boyunda bir hayvan leşi karaya vurdu.

Yaratık ilk kez civardaki balıkçılar ve çiftçiler tarafından görüldü. Üzerinde herhangi bir araştırma yapılana kadar, ceset fırtına ve dalgalar tarafından parçalandı.

Görgü tanıklarının tarifi üzerine çizilen resimden anlaşıldığına göre bunun uzun bir

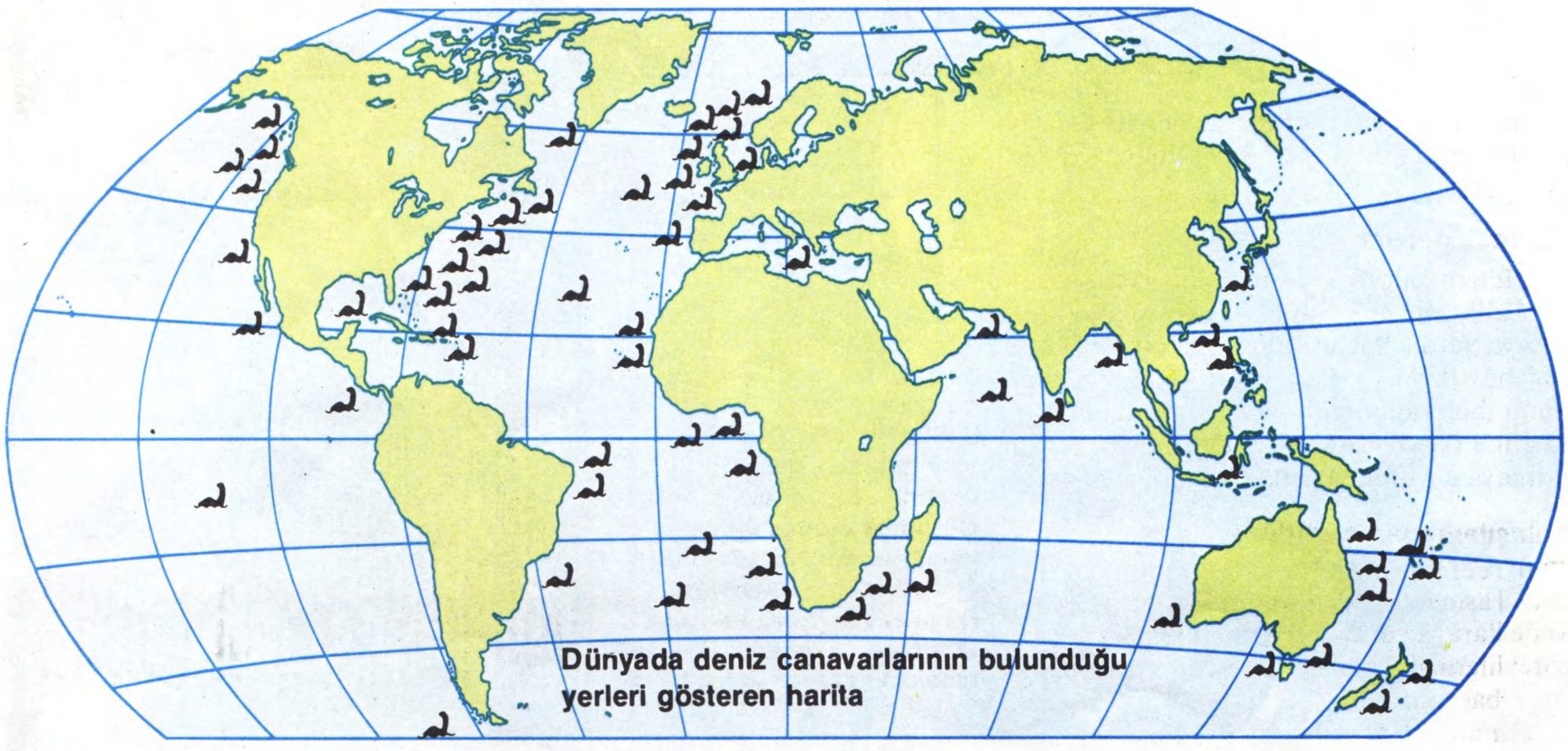

Dünyada deniz canavarlarının bulunduğu yerleri gösteren harita

16. yüzyıldan kalma bu gravürde, sivri dişleri ve pençeleri olan bir yaratık gibi çizilmiş, temsili bir balina resmi görülüyor (üstte).

boynu, çok uzun kuyruğu ve üç çift bacağı vardı. Omurgalılar sınıfının bilinmeyen bir üyesiydi...

"Balina" dediler

Ne olduğu anlaşılamayan bir başka leş, 1925'te California'nın Santa Cruz sahillerinde karaya vurdu. 9 m uzunluğunda bir boynu ve çok büyük bir gagası vardı. Ama bir süre sonra bu kalıntıların çok az rastlanan ve Pasifik'in kuzeyinde yaşadığı sanılan gagalı balinaya ait olduğu açıklandı...

Anlaşılamadan çürüdü

1960 Temmuz'unda Avustralya'nın güneyindeki Tasmanya adalarının ıssız batı sahillerinde karaya vuran bir yaratığın cesedi, resmi görevlilerin ilgi göstermemesi nedeniyle çürümeye başladı.

Sonunda Hobart kentinden bir grup bilim adamı, leşin tam yerini öğrenerek hava yoluyla oraya gittiler. İncelemek için leşten örnekler aldılar.

İncelemeden sonra yapılan resmi açıklamada, kullanılan örneklerin çürüyen yağ parçaları olduğu ve muhtemelen bir balinadan alındığı açıklandı. Bu arada, olayla ilgilenen diğer biyologlar gerçeğin böyle olmadığı kanısındaydılar. Ama nedense konu kapatıldı...

Bir leş daha

Yakın zamanın olaylarından biri de, 25 Nisan 1977'de Büyük Okyanus'ta yaşandı. Trolle balık avlayan **Zuiyo Maru** adlı bir Japon gemisinin ağlarına, Yeni Zelanda'da Christchurch'ün yaklaşık 28 mil doğusunda, kısmen parçalanmış büyük bir leş takıldı.

Kaptan **Akira Tanaka,** yakalanan balıkların kokmasına yol açabileceğini düşünerek, fotoğrafını çektikten sonra leşi tekrar denize attırdı.

Koca kafalı ve ördek gagalı bu garip yaratık, 1925'te California'nın Santa Cruz sahillerinde kayaların üzerinde bulundu. Çürümüş olduğu için yaratığın türünü anlamak çok zor oldu. California Bilimler Akademisi Müzesi tarafından yapılan incelemelerden sonra, leşin balinaya ait olduğu açıklandı (sağda ve üstte).

Olaya büyük ilgi gösterilmesi sonucu, dünyanın çeşitli yerlerinde gazeteciler ve televizyon kameramanları, hikâyeyi öğrenmek üzere Japonya'ya gelmeye başladılar.

Ama, tayfaların da bilinmeyen bir canavar gördüklerine inanmalarına rağmen, fotoğrafları inceleyen bazı bilim adamları, bunun büyük bir ihtimalle çürüyen bir köpekbalığı olması gerektiği sonucuna vardılar.

Batı Amerika sahillerinde

Batı Amerika sahillerinin en güney ucundaki San Clemente Adası, olta balıkçılığına meraklı olanlar için bulunmaz bir yer olarak biliniyor. Burada da, bu yüzyılın başından beri sık sık deniz canavarları görülüyor.

çok kamburlu

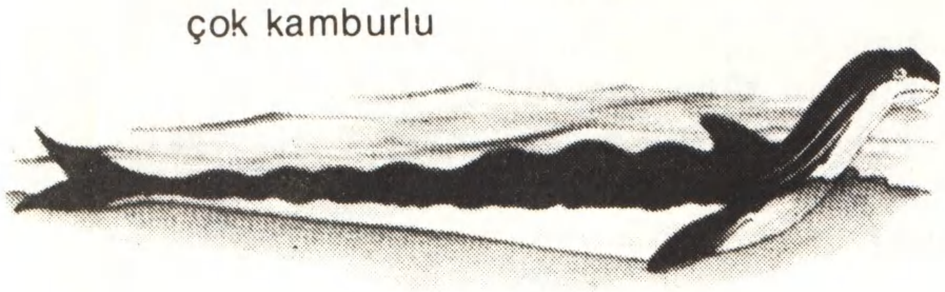

dev susamuru

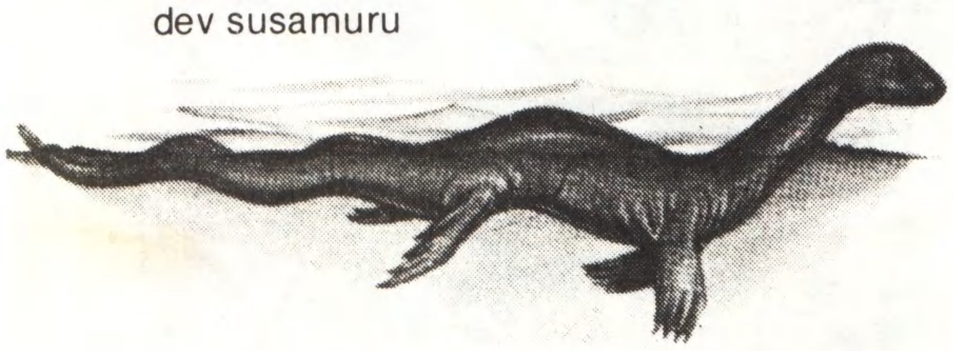

Balıkçılık üzerine yazılar yazan **J. Charles Davis,** denizyılanlarıyla karşılaşan ve birbirlerinden habersiz çok sayıda kişiyle konuştuğunda, yaptıkları tanımlamaların şaşırtıcı ölçüde benzerlikler taşıdığını gördü.

Bu kişilerin çoğu tanınmış balıkçılık kulüplerine üye, aklı başında kimselerdi. Durup dururken böyle hikâyeler uydurarak gülünç duruma düşmek istemezlerdi.

Ele geçmemelerinin nedenleri

Bu kadar kanıta rağmen, denizyılanları neden hâlâ bilinmeyen varlıklar olarak kalıyor. Bizce bunun bir nedeni şu olabilir:

Yeryüzünün yüzde 60'ı sularla kaplı olduğu halde, bunun pek az bir kısmı (o da deniz ticareti için, dar bir şerit üzerinde, belli rotaları takip ederek) dolaşılabilmiştir.

Ayrıca, gemilerin makine gürültüleri ve yarattığı dalgalar, yaratıkları ürküterek deniz yollarının geçtiği bölgelerden uzak tutmaya yeter de artar bile.

Oysa geçmişte tam tersine, gemiler rüzgâr ve akıntının önünde sessizce giderler, her zaman da sabit bir rota tutturabilecek kadar şanslı olmazlardı. Onları fark etmeyen veya korkulacak bir yan görmeyen yaratıklar birden karşılarına çıkarlardı.

Önemli bir kitap

Belçikalı havyanbilimci Dr. **Bernard Heuvelmans,** 1964'te bir kitap yayınladı. **"Denizyılanlarının Peşinde"** adındaki bu kitap, uzun bir araştırmaya ve titiz bir çalışmaya dayanıyordu.

Nitekim, konuyla ilgilenen çağdaş araştırmacılar tarafından da çok beğenildi. Kitabın içinde 1639-1964 arasında yaşanmış ve rapor edilmiş 5807 olay tek tek inceleniyor.

587 olay

Heuvelmans, toplayabildiği 587 raporun 56'sının sahte olduğu kanısına varıyor. 52 tanesi, bilinen deniz yaratıklarının yanlışlıkla deniz canavarı sanılmasının ürünü.

Diğer bir grubu oluşturan 121 raporda ise, anlatanların verdikleri ayrıntılar çok yetersiz.

Çok kamburlular ve dev susamurları hemen hemen aynı büyüklükte ve 18-30 m boyunda. Bu yüzyılın başından beri daha az rastlanmalarına rağmen çok kamburluların görüldüğü bellibaşlı yerler Kanada'da New England ve ABD kıyıları. Dr. Heuvelmans, 1848'den beri görülmeyen dev susamurlarının neslinin tükenmiş olabileceğini düşünüyor (solda).

Çok yüzgeçli denizyılanının başlıca özelliği, nefes alıp verirken balinalar gibi burun deliklerinden buhar püskürtmesidir. Boyu 18 m kadar ve yalnızca tropikal sularda rastlanır. Heuvelmans'ın sınıflandırmasında yer alan sonuncu memeliler grubu büyük deniz atlarıdır. İri gözleri ve kızıl tüylü yeleleri vardır. Hint Okyanusu ve kutup denizleri dışında, dünyanın hemen hemen bütün denizlerinde görülürler (sağda).

çok yüzgeçli

denizatı

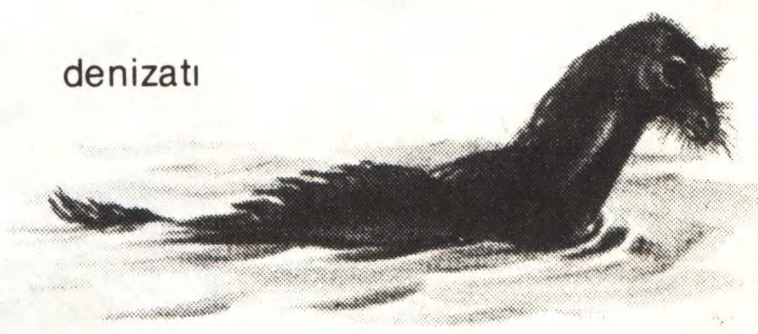

Geri kalan 358 rapor

Geri kalan 358 rapor, karşılaşılan yaratıkların değişik özellikleri ve davranışlarına göre dokuz gruba ayrılmış. Bu sonuçlara göre en sık karşılaşılanı "uzun boyunlu" denizyılanı.

Uzun, silindir biçimli gövdesi, perdeli dört ayağı olan bu deniz kertenkelesi ise âdeta dev bir timsaha benziyor, oldukça hızlı yürüyor ve aniden görünüp kayboluyor. Boyu 15-18 m uzunluğunda. Ona yalnızca okyanusların ortalarında, tropikal sularda rastlanıyor.

Çeşit çeşit yaratıklar

Dr. Heuvelmans'ın çeşitli fiziksel özelliklerine göre adlandırdığı diğer yaratıklar şunlar:

Büyük denizatları, çok kamburlular, dev susamurları, çok yüzgeçliler, dev yılanbalıkları, deniz kaplumbağalarının ataları ve sarı gövdeliler.

Dr. Heuvelmans'ın bir de "yalancı periskoplar" diye adlandırdığı bir grup var ki, bunlar boyunlarını sudan dışarı çıkaran uzun boyunlu canavarlar ya da dev yılanbalıkları olabilir.

Heuvelmans, uzun boyunlu yılanların ve yukarıdaki sıralamada yer alan ilk dört kategorinin memeliler sınıfından olabileceğini düşünüyor.

Ölürken su yüzüne...

Muhtemelen bir tür balık olan dev yılanbalıkları, normal olarak okyanusun derinlikle-

rinde yaşamaya alışıklar. Genellikle ölümlerine yakın suyun yüzeyine çıkıyorlar.

Bu arada, çok eski çağlardan kalma oldukları tahmin edilen deniz kertenkeleleri de su yüzeyine yakın dolaşıyorlar. Böylelikle deniz dibindeki düşmanlarının elinden kurtularak günümüze kadar hayatta kalmayı başardıkları düşünülüyor.

Ayrıntılı bir tanımı yapılmadığından, yazarın sarı gövdeliler olarak gruplandırdığı yaratıkları sınıflandırmak oldukça güç. Büyük ihtimalle bunlar bir balık ya da köpekbalığı türü olsa gerek.

Belçikalı hayvanbilimci Dr. Bernard Heuvelmans tarafından sınıflandırılan dokuz grup yaratık içerisinde en sık karşılaşılanı uzun-boyunlu deniz canavarlarıdır. Yalnızca bu yaratıkla ilgili 48 raporun incelenmesinden çıkan sonuçlara göre; yaratık 5-20 m arası uzunlukta ve suyun içerisinde süratle hareket ediyor (sağda).

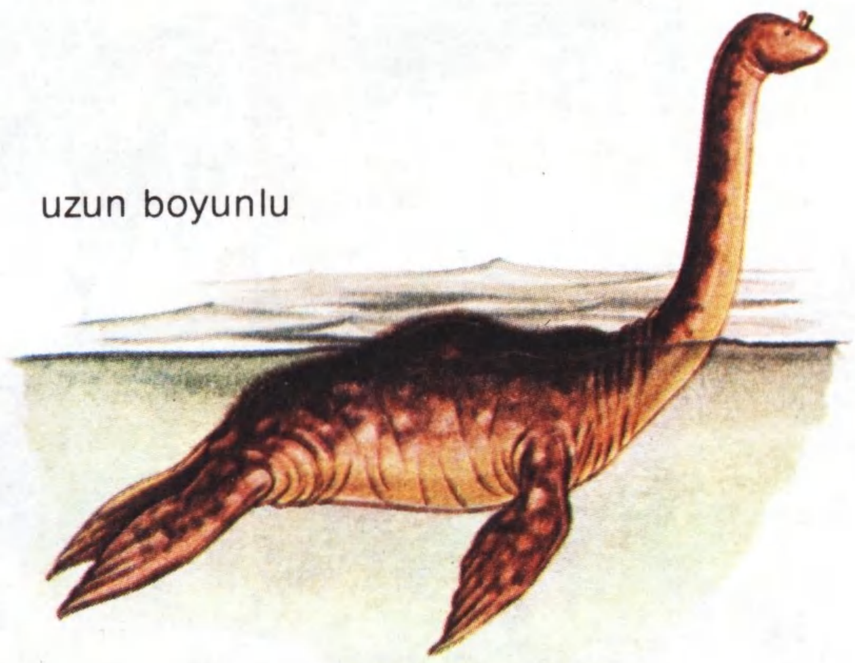

uzun boyunlu

Uzun boyunlu yaratıklar

Dr. Heuvelmans ilginç bir saptama yapıyor. Ona göre yüzyılın başından beri en çok uzun-boyunlu deniz canavarlarıyla karşılaşılıyor.

Yine, 1848'den beri görünmeyen dev susamurları için de tam tersi bir durum geçerli. Bilim adamına göre; aynı çevre koşulları içerisinde yaşamak için uzun boyunlu deniz canavarlarıyla mücadele eden belki de hâlâ mücadeleye devam eden dev susamurları yenilmiş olsa gerek ki, bugün onlara rastlamıyoruz.

Çözüme doğru

Yeryüzündeki denizlerin hâlâ tamamıyla keşfedilmemesine ve şüphecilere rağmen, bilinmeyen dev deniz yaratıklarının var olduğuna dair gereğinden fazla kanıtla karşı karşıyayız. Bilim adamlarının okyanus derinliklerindeki hayatla ilgili bilgileri her geçen gün artıyor.

Bir yandan da her yıl buralarda yaşayan yeni yeni canlı türleri keşfediliyor. Böyle giderse kısa sürede sualtı canavarlarının esrarı çözümlenecek gibi görünüyor. Yeter ki, araştırmalar sürdürülsün...

Son yıllarda dünya çapında ilgi çeken bir olay da, 1977' de Zuiyo Maru adlı bir Japon balıkçı gemisinin ağlarına takılan leş oldu. Kaptan Akira Tanaka, yakalanan balıkları kokutabileceğini düşünerek, fotoğrafını çektirdikten sonra leşi denize attırdı. Bilim adamları, parçalanmış bir köpekbalığına ait olabileceğine inanıyorlar (üstte ve sağda).

Daha fazla bilgi için:

Rupert T. Gould, *The case for the sea serpent,* Philip Allan 1930

Bernard Heuvelmans, *In the wake of the sea-serpents,* Rupert Hart Davis 1968

John Kell, *Strange creatures fromtime and space,* Sphere 1976

Sai Baba'yı gören ilk Türk

Hindistan'da yaşayan ve son Avatar (Hintçe Tanrı sureti) olarak kabul edilen Sai Baba'nın hayat hikâyesini ve mucizelerini daha önce işledik. (Bkz. sayfa 221). Aşağıdaki yazıda araştırmacı yazar Haluk Egemen Sarıkaya, 1983 yılında Sai Baba'yı ziyaret edişini ve onun hakkındaki orijinal görüşlerini anlatıyor.

YILLARDAN BERİ üzerinde çalıştığımız konuları yerinde incelemeyi ilke edindik. Çünkü, gerçeklerin saptanması sadece teori ile olmaz. Uygulamanın nasıl olduğunun gözlemini de yapmak gerekir.

Eldeki bilgilerle yetinmeyip, bizzat gidip de yerinde incelediğimiz birçok konu var. Halen Hindistan'da yaşayan ve Mahavatar (en büyük Avatar) olan **Sai Baba** da bunlardan biridir.

Sai Baba Hindistan'ın en büyük Avatar'ı (Tanrı sureti) olarak kabul ediliyor. Puttaparthi'deki tesislerinde bulunan ana tapınağın avlusunda her gün ziyaretçileri kutsuyor (üstte).

Olağanüstü özellikler

Sai Baba'yı Hindistan'a gidip ziyaret etmeden de biliyorduk. Olağanüstü özelliklerinden haberimiz vardı. Ruhçuluk ve parapsikolojinin canlı bir kanıtıydı.

Hakkında yayınlanmış bazı yazıları okuduğumuzda, bu Swami'nin, yani Sai Baba'nın, uçsuz bucaksız gizemlerle dolu bir evrensel varlık olduğu ortaya çıkıyordu. Onu anlatmak için şöyle deniyordu:

"Ete kemiğe bürünen, Sai diye görünen."

Peygamberlerin mucizeleri gibi

Sai Baba'nın meydana getirdiği olağanüstü olaylar, ermişlerin kerametlerinden çok, bazı peygamberlerin mucizelerinin görkemli benzerleriydi. Dolayısıyla, Sai Baba'nın ilahi kudretini, herhangi bir dünyasal bilimin sınırlı çerçevesi içerisine yerleştiremedik.

Gitmek zaruret oldu

Sai Baba'yı gidip görmek ve bu olağanüstü gerçeği okurlarımıza ve halkımıza anlatmak gerekiyordu. Sai Baba şöyle demekteydi:

"İnsanların gelmelerini, Sai Baba'yı görmelerini, işitmelerini, etüd etmelerini, gözlemlemelerini, deneyimlemelerini ve idrak etmelerini istiyorum. Ancak o zaman beni anlayacak ve Avatar'ın kadrini bileceklerdir."

Dolayısıyla, biz de araştırmacı olarak gidip kendisini görmek, deneyimlemek ve gözlemlerimizi aktarmak zorunluluğunu duyduk. Bu, aynı zamanda, yıllardır yazıp çizdiklerimizin de bir gereği idi.

İsteğimizi bildirdik

1983 yılı başlarında, İngiltere'deki dostumuz

Peggy Mason ile haberleştik. Kendisi Sai Baba'ya eşi ile birlikte iki kez gitmiş, görüşmüştü. Bu seyahatlerindeki gözlemleri hakkında yazılar yazmaktaydı.

Ondan Hindistan seyahatiyle ilgili yeterli verileri aldıktan sonra, bu kez direkt olarak Sathya Sai Baba'ya mektup yazarak kendisi ile görüşmek istediğimizi belirttik.

Davet geldi

Bir zaman sonra Sri Sathya Sai Baba Kuruluşları Dünya Konseyi Başkanı **Indulal Shah**'tan bir mektup aldım. Sathya Sai Baba, bizim kendisini görmek için gelebileceğimizi, Ashram'da konuk edileceğimizi ve kendisi ile direkt olarak görüşebileceğimizi belirtti. Çok az kişiye nasip olan bu ilginin gereğini yerine getirmek gerekiyordu ve hemen hazırlıklara başladık.

Ashram'daki ilk Türk

1983 yılının 7 Ağustos günü Bombay'da Ashram'a (Sai Baba'nın Bombay'daki karargâhı) gittik. Ashram kompleksi içerisindeki bir büyük binada *"bhajan"* denilen ilahi şarkılar söyleniyordu. İlerde, bir tepeciğin üzerinde, Dharmakshetra (doğruluk bölgesi) denilen çok gizemli bir bina vardı.

1967 yılında Sai Baba tarafından temeli atılan ve 108 günde bitirilen bu ilginç yapının tüm ölçüleri 9 rakamına tekabül etmekteydi. Sai Baba, temel atılırken, üzerinde gizemli mistik amblemler bulunan bir bakır plaka materyalize ederek temel içine yerleştirmişti.

Ashram'da beyaz elbiseler giymiş olan genç salikler, buraya ilk kez bir Türk'ün geldiğini söylediler. Bize oldukça ilgi gösterdiler.

Kutsal külden yedim

Büyük salondaki bhajanların söylenmesi sona erdi. Bu sırada masaların üstünde duran Sai Baba ile ilgili çeşitli kitaplardan da aldık.

Bize ilk kez burada, 7 paket, vibhuti denilen kutsal külden verildi. O geceyi bir otelde geçirdik. Sai Baba'nın kutsal parmaklarından maddeleşerek akan vibhuti külünden yedik. Bu çok ilginç, etkileyici bir deneyimdi. Ertesi gün erkenden uçakla Hindistan'ın bir güney şehri olan Bangalore'a doğru yola çıktık.

Sai Baba'nın bulunduğu yere

Sai Baba halen Puttaparthi'deki Ashram'daydı. Balgalore'dan otobüsle, 180 km kadar kuzeydeki Puttaparthi köyüne doğru yola çıktık. Yol boyunca çok ilginç şeyler gördük.

Puttaparthi'ye bir kilometre kala otobüste bhajanlar çalmaya başladı. Köye ulaşmıştık ve oldukça heyecanlıydık. Ashram'a ait çok sayıda devasa bina vardı.

Akşam olmuştu ve oraya varınca konuk bürosuna gittik. Bize büyük bir barakada yer gösterdiler. Her yer Sai Baba için gelenlerle hıncahınç doluydu. O gece barakada yer yatağı malzemeleri alarak diğerleri gibi yerde yattık.

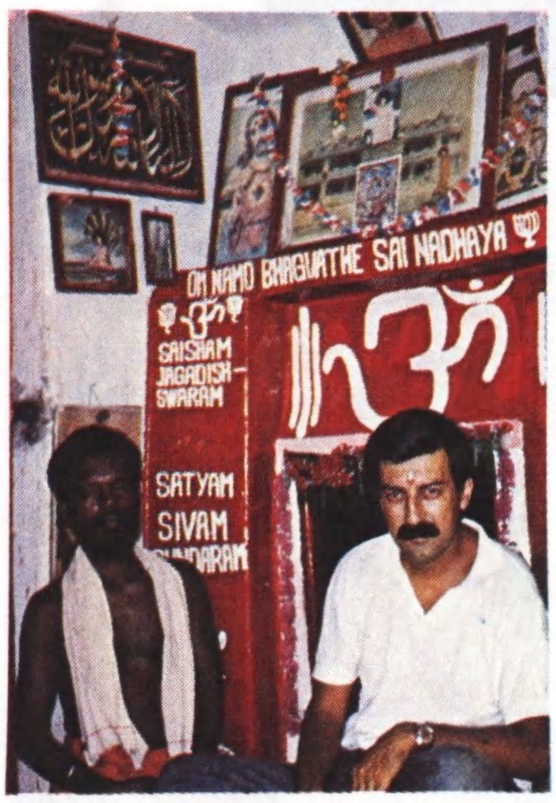

Sai Baba'nın Puttaparthi'deki tesislerinin genel görünüşü (en üstte). Haluk Egemen Sarıkaya ziyareti sırasında birçok insanla tanıştı. Bunlardan biri de Sai Baba'nın mucizeler yarattığı Kalpa Vriksha'nın (ümit ağacı) Hintli bakıcısıydı (üstte).

Bizi arıyorlar

Sabaha karşı saat 04.00'te kalktık ve ana topluluk için her sabah yapılan bir duaya katıldık. Günlük sabah duası "Ohm mantrası" her bir ağızdan defalarca tekrarlandı.

Daha sonra dağıldık ve bu arada Prof. **Kasturi** ile görüştük. Sai Baba'nın başsaliklerinden ve çok yaşlı olan bu zat, değerli bir bilim adamıydı. Saat 17.00'deki darshan (Sai Baba'nın günlük kutsama töreni) için toplanmaya başlamıştık.

O sırada, birilerinin bizi aradığını hissetmiştik ki, gerçekten bir salik az sonra ismimizi söyleyerek kalabalık arasından bizi arıyordu. Kendimi tanıttım ve beni Sai Baba'nın başsaliklerinden **Katumbo Rao**'nun yanına götürdü.

Özel oda

Katumbo Rao, bize özel bir oda verileceğini ve ücret vererek aldığım yemek fişlerini ücretlerini geri vererek alacaklarını ve delegelere verilen ücretsiz özel yemek fişlerinden vereceklerini belirtti. Bunları kendilerine Sai Baba söylemişti.

O akşam, Katumbo Rao bizi odamıza götürdü ve anahtarlarını verdi. 17 gün boyunca burada kaldım. Katumbo Rao ile görüştükten sonra, ana tapınak olan Prasanthi Mandir'in bahçesinde yerlerimizi aldık.

Bayanlar sağda, erkekler solda

Bayanlar, Hint geleneğine uygun olarak erkeklerden ayrı ve sağ tarafta toplanmışlardı. Erkekler de sol tarafta düzgün sıralar halinde yere oturmuş olarak Sai Baba'nın tapınaktan çıkıp darshan denilen bu kutsama yürüyüşüne başlamasını bekliyorlardı.

Yarısına yakın kısmını dünyanın her yanından gelenlerin oluşturduğu yüzlerce kişi ile birlikte derin bir heyecan içindeydik.

Sai Baba göründü

Sai Baba tapınaktan çıktı ve doğruca bizim baş tarafında olduğumuz erkekler kısmına doğru yürümeye başladı. Oysa daima önce bayanların bulunduğu taraftan onları kutsamakla darshana başlıyordu. Sonraki 17 gün boyunca her sabah ve akşam darshanında öyle olmuştu.

Fakat işte bu akşam darshanında ilk kez bunun tersini yaparak erkekler topluluğuna doğru yaklaşmaktaydı. Doğrudan bulunduğumuz yere doğru geliyordu. Göz göze gelmedik. Ne var ki, bütün benliğim, Sai Baba'nın çok geniş avrasından (ruhsal ışınım) yayılan tesirlerle dolmuştu.

Bir başka darshanda en ön sırada bulunuyorduk. Sai Baba önümüzde durmuştu. Elimi ayağına değdirdiğimde, bütün benliğimde bir şimşek çaktı ki, bunu tanımlamak olanaksız. Sevginin somutlaşması denilen bu Kozmik Misafir'i kelimelerle anlatmak çok güç.

Özel davet

Birkaç gün sonra, bir sabah erkenden Katumbo Rao kaldığımız odaya geldi. Sai Baba'nın bizi görüşmek için kabul edeceğini ve Ana Tapınak'ın ziyaretçi bekleme yerinde oturmamızı söyledi.

Soğuk algınlığına yakalanmıştım ve ateşim vardı. Katumbo Rao, Sai Baba ile görüşmeden sonra ateşimin geçeceğini belirtti ki, gerçekten öyle oldu.

Görüşme odasında benim dışımda Taylandlı Budist bir gurup ve Hindu dininden Hintli bir anne ve kızı vardı. Yani Hindu, Budist ve Müslüman hep birlikte Sai Baba'ya gelmiştik.

Görüşme gerçekleşti

Görüşeceği kişileri tek tek veya grup halinde daha iç odaya alıyor ve orada görüşüyordu.

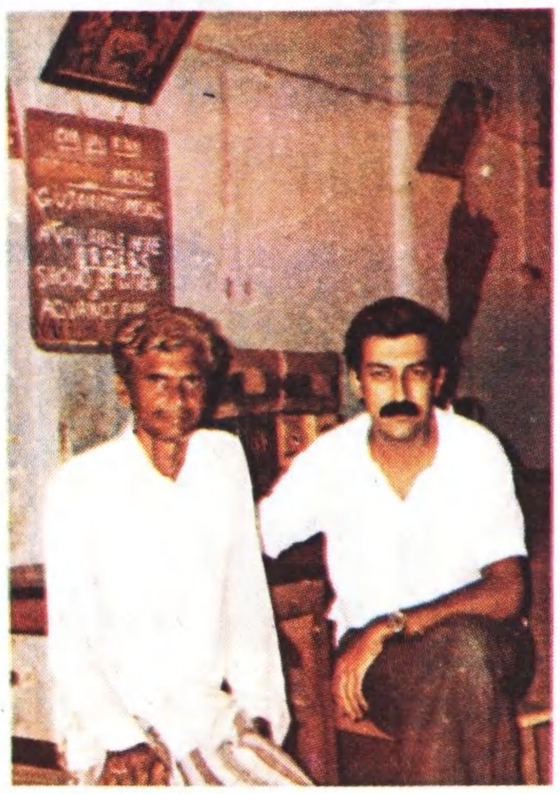

Sai Baba günlük kutsama törenlerinden birinde. Kadınlar sağda, erkekler solda oturuyorlar (en üstte). Sai Baba tarafından oluşturulan vibhuti (kutsal kül) ile 22 yıl önce iyileştirilen Lallu Bhai adındaki Hintli, Haluk Egemen Sarıkaya ile birlikte görülüyor (üstte).

Bu arada elini her zamanki gibi dairevi şekilde birkaç kez havada çevirerek vibhuti materyalize etti ve dağıttı. Taylandlı bir bayana bir gümüş broş materyalize etti ve verdi.

İç odada özel olarak görüştük.

Bizimle ilgili bilemeyeceği her şeyi bilmekteydi...

Kurduğu eğitim sistemi

Sai Baba, yeryüzüne mucizeler göstermek için gelmemiştir. O, bu konuda şöyle diyor:

"Mucizeler, bir kudret gösterici olarak yapılmamaktadır; mucizeler kendiliğinden meydana gelmekte ve kudretin kanıtı olarak işlev görmektedirler."

Sai Baba, son 10 yıl içinde, Hindistan'ın her yanında kişilik ve karakter geliştirmenin ve dünya çapındaki ruhçuluk unsurlarının vurgulandığı bir eğitim sistemi başlattı. Bu sistemin içinde birçok değişik okul yer alıyor. Bal Vikas, beşeri değerler üzerine ilk eğitim isimli ve ufak çocukların alışılagelmiş eğitimine ek olarak hafta sonu kursları; Vidya Viharalar (öğrenime hazırlayıcı temel eğitim okulları) on-on iki yaşlarındaki çocukların girdiği tam gün öğrenim yapan okullar; temel okullar ve liseler; kolejler (ki üniversite statüsündedirler). On binlerce öğrenci, bu eğitim sürecinden geçerler. Sai Baba, bunların her birinin gelecekte Hindistan'ın en önemli görevlerini üstleneceklerini ve ruhsal bir dönüşüm olayında aktif olarak yer alacaklarını belirtmektedir.

Hizmet ordusu

Sai Baba'nın, Hindistan'ın her yanında sosyal refah alanında yaptıkları kavranıldığında, insan şaşırıp kalır. Bu faaliyetin büyük bir kısmını, Sai Baba'nın kurduğu ve yirmi bin vasıflı üyesi olan Seva Dal kuruluşları yürütür.

Bunlar tüm Hindistan genelinde ve hayatın her alanında sayılamayacak derecede çok hizmeti, en uzak köylerden şehirlerin uçlarına kadar götürüyorlar. Bu hizmet ordusu bir çığ gibi büyüyor.

Altın çağı için

Dünyanın her yanından bu Kozmik Misafir'i görmek için, ünlü bilim adamları, sanatkârlar, yazarlar, politikacılar, eğitimciler ve her meslekten ve statüden insanlar, Puttaparthi'ye akın ediyor. Her mesleğin ve statünün insanı, bu gizemli köyde eşit olmakta, yapay ayrıcalıklar ortadan kalkmaktadır.

Sai Baba hakkında yüzlerce kitap yazılmıştır. Altın çağı kurmak için yaptığı çalışmalar, binlerce kitapla anlatılamayacak kadar çoktur. Sai Baba'nın bizzat yazdığı ve söylediklerinin yazıldığı öğretilerini ihtiva eden ciltler 10'ları bulmuştur. Bunlarda, tüm dinlerin en derin öğretileri ve dinlerin birliğinin esasları mevcuttur...

Rüya ile gelen ev

Ruhçuluk alanında Türkiye çok zengin bir ülke. Öyle ki, çoğu kimsenin tanımadığı, hayatı gizem ve mucizelerle dolu birçok insan var. Fahiman Onbulak da bunlardan biri. Yazıcı medyumluktan vizyon görmeye, şifa vermeye kadar çeşitli özellikleri var. Arkadaşımız Ata Nirun kendisiyle görüştü.

SPİRİTÜALİZM, bir tür öğreti. Amacı insanlığı ruhsal yaşamın varlığına inandırmak ve doğru yaşam kurallarını öğretmektir. Kitaplardaki tariflerin bir özeti bu. Dinler de aslında bunu öğretiyorlar. Yani, arada pek bir farklılık yok ama büyük bir boyut farkı var.

İşte **Fahiman Onbulak,** bu noktada görüşleri olan bir kişi. Üstelik yaşamında da birçok olay yaşadığı biliniyor. Özetle, inandığını uygulayan biri. Çağımızda az rastlanabilecek bu ilginç insan, sorularımıza cevap verdi.

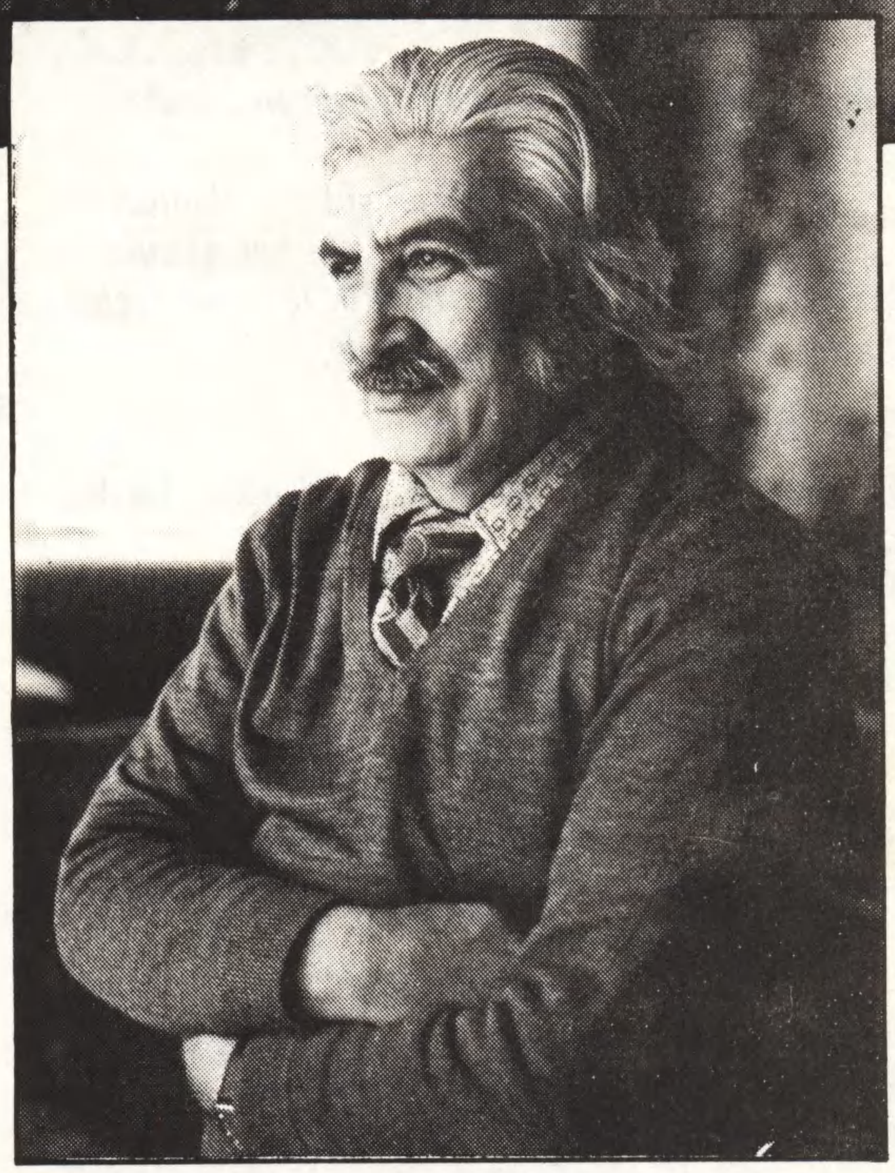

Fahiman Onbulak'ın (sağda) hayatının en ilgi çekici olaylarından birisi İstanbul Bostancı'da satın aldığı daireyi önceden rüyasında görmesi. Okla gösterilen daire (üstte).

Sünnetli doğuyor

Bilinmeyen: Kendinizi küçüklüğünüzden başlayarak anlatır mısınız?

Fahiman Onbulak: *"Kendimi bildim bileli, normalüstü olayların içindeydim. Öncelikle şunu söyleyeyim, ben doğarken sünnetli doğmuşum. O zaman çevremizde bulunan bazı büyükler, buna peygamber sünneti demişler.*

10-11 yaşlarındaydım, bir zat bana, 'Oğlum, sen kendini din yoluna ver, madem böyle doğmuşsun, mükemmel bir insan olursun' dedi. Ama ben çocukluğum boyunca, maalesef dinle pek ilgilenemedim."

Bilinmeyen: Çocukluğunuzda, başka farklılık gösteren olaylar var mıydı?

Fahiman Onbulak: *"Hamile kadınların doğacak çocuklarının cinsiyetlerini önceden kesinlikle biliyordum. Bazı olayları oluşmadan evvel söylemem, tüm aile içinde biliniyordu."*

Uhud Savaşı'nı yaşıyor

Bilinmeyen: Trans halinde yazı yazıp defterler doldurduğunuzu biliyoruz. Bu olaylar nasıl başladı?

Fahiman Onbulak: *"Dört yıl önceydi. Bir gece rüyamda bir savaş alanında olduğumu gördüm. Yanımda göremediğim, ama varlığı hissettiğim bir vardı. Savaş, İslamiyetin kuruluş dönemindeki en önemli savaşlardan biri olan Uhud Savaşı'ymış.*

Çok net bir biçimde savaşı izliyordum.Her şey o kadar netti ki, insanların sakallarındaki

ak renkli kılları bile görüyordum. Ama onlar beni görmüyorlardı."

Peygamberi göremiyor

"Yanımdaki göremediğim varlık, bana etrafa çok iyi bakmamı söyledi. Ona, Peygamber Efendimizin nerede olduğunu sordum. 'Bak, işte orada' dedi. Ama yüzünü yandan ve net olarak göremiyordum. 'Neden, tam göremiyorum' , dedim. 'Sen eksiksin de ondan' dedi.

Neden eksik olduğumu düşündüm. Kimseye kötülük yapmam, kimse için kötü düşünmem. Kavga, kin, hırs, hiç bilmediğim şeylerdir. Bir özelliğim vardır, bana kötülük yapana çok üzülürüm ve bir kenara çekilirim. Sonra uyanmışım. Bir rüya ve eksiksin sözü beni çok düşündürdü. Çok fazla etkilenmiştim."

Bir gün namaz kılarken...

"O günlerde çok sıkıldım. Namaza başlamıştım. Eksikliğimin ibadetle giderilebileceğini düşünüyordum. Aşağı yukarı, 1981 yılının Mart ayıydı. İşte en önemli olay, o zaman oldu.

Bir gün namazdayken, birden önümde çok büyük bir sanduka belirdi. Muazzam bir şeydi, üzerinde yeşil bir örtü ve Arapça yazılar vardı.

Çok korkmuştum, kıpırdayamıyordum. Dehşet içindeyken birden, kafamın içinde bir ses çınladı.

Ses 'Ben, **Yusuf bin Seyyid***'im, dualarına karşılık gönderildim. Çünkü, sen her namazda bizlere dualar ediyorsun. Dualar içtense, hiçbir zaman karşılıksız kalmaz' diyordu."*

Gördükleri beşe çıkıyor

Bilinmeyen: O ses, kimliği hakkında, başka açıklama yaptı mı?

Fahiman Onbulak: *"Evet, önce namazla ilgili bazı öğütler verdi. Sonra kendisinin, Afganistan'da, Kabil'de yaşamış olduğunu ve orada gömülü bulunduğunu anlattı.*

Çok uzun boyluymuş, boyu iki metre, yirmi santimmiş. 93 yaşına kadar yaşamış, sırtından hançerlenerek öldürülmüş. Aynen böyle söyledi.

Bu olayın hemen ardından, başka seslerle, başka kişilikler ortaya çıktı. İlki, adının **Latif Dede** *olduğunu söyledi. Benim göbek adım da* **Abdüllatif** *olduğu için, isim ilgimi çekti.*

Sonraları, **Hatip Dede, Hoş Dede** *ve* **Dehri Dede** *ortaya çıktı. Böylece hepsi beş varlık oldu. Bugüne kadar, başka bir değişim olmadı."*

Yazdırılan 25 defter

Bilinmeyen: Bu ruhani varlıkların, sizle temasları nasıl oluyor?

Fahiman Onbulak: *"Genellikle üçüyle oluyor. Kendimden geçiyorum ve şu gördüğünüz defterlere çeşitli karakterlerde yazılar yazıyorum. Yusuf bin Seyid Efendi ile Latif Dede dersler veriyorlar. Dehri Dede ise şiirler yazdırıyor. Ama tüm bu isimler, bence birer mahlas, yani takma adlar. Bu ulu varlıkların kimlikleri değil, yazdırdıkları önemli."*

Bilinmeyen: Bir defterin yazımı, ne kadar sürüyor?

Fahiman Onbulak'ın satın aldığı daireyi önceden rüyasında görmesi yakın çevresinde bir olay oldu. BİLİNMEYEN, ev sahibi Selahattin Enis ve Fahiman Onbulak'ı (sağda) bir araya getirdi ve olayı bir kere daha yaşadılar (üstte).

Fahiman Onbulak: *"Hiç belli olmuyor, şu 25 defterin hiçbiri aynı sürede bitmedi. Bazen bir ay, bazen altı ay sürdü."*

Kehanetleri

Bilinmeyen: Aldığınız ruhsal bilgilerin içerisinde, gelecekle ilgili bölümler ya da kehanetler var mı?

Fahiman Onbulak: *"Var, ama bunları açıklamak ne dereceye kadar doğru olur, bilmem. Çünkü bunlar, özel bilgiler ve sırlardır. İnsanın geleceği bilmesi, çok özel durumlar dışında, hayırlı değildir.*

Ama, birkaç örnek isterseniz, güncel konulardan zararsız örnekler söyleyeyim. **Kraliçe Elizabeth,** *bu yıl tahtından ayrılacak, Türkiye'nin doğu ve batı sınırlarında, devleti rahatsız edecek olaylar olacak.* (Bu röportaj, 15 Ocak 1985'te yapıldı. O günlerde Bulgaristan olayları başlamıştı. Acaba kastedilen bu mu?) *Libya'da çok önemli olaylar olacak, bir olay Türkiye'nin Ortadoğu'daki önemini açıkça ortaya koyacak..."*

Rüyadaki ev

Bilinmeyen: Sizin oturduğunuz evi ilk kez rüyanızda gördüğünüzü duyduk. Bu olayı anlatır mısınız?

Fahiman Onbulak: *"Tabii. Üç dört yıl önceydi. Çok açık bir rüya gördüm. Rüyamda toprak bir yoldan yüz metre kadar ilerliyor, balkon demirleri lacivert renkli bir apartmanın önünde duruyordum. Bu evi almam söylendi. Sonra uyandım, rüyamı hanıma anlattım. Bu evi alacağız, dedim. Güldü, 'İnşallah, olsun bakalım' dedi. Ortada para da yok.*

Satılacak bir yerimiz vardı ama bir türlü satamıyorduk. Bir an düşündüm, öbür ev satılacak, bizim elimize para geçecek ve biz de

rüyadaki evi alacağız. Ama nasıl? O evi nasıl bulacağım?"

Küçücük ev ilanı

"Aradan birkaç gün geçmeden, birden Laleli'deki ev satıldı. Elime yaklaşık, 1,5 milyon lira geçti. Parayı aldım ve bankaya yatırdım. Biz o zamanlar Kızıltoprak'ta, Fenerbahçe Stadı'nın karşısında oturuyorduk.

Parayı bankaya yatırdığım gün hava çok güzeldi, Kadıköy'den eve yürüyerek dönmek istedim. Tam stadın önüne gelmiştim, sağda küçük bir dükkânın vitrininde küçücük bir satılık ev ilanı gözüme ilişti.

Birden içimde bu evi sormak ve görmek arzusu doğdu. Dükkâna girdim ilanı **Selahattin Enis** *adlı bir bey koydurmuş. Kendisi orada yoktu. Ben oradakilerle konuşurken Selahattin Bey içeri girdi. Hemen evi görmek isteğimi söyledim, arabaya atladık, evden hanımı da alıp yola çıktık."*

Rüya çıkıyor

"Hakikaten toprak bir yolun başına gelmiştik. O anda bağırmışım. Bak, hanım rüyamda gördüğüm yol, işte bu apartman ve lacivert boyalı balkon demirleri. Aynen anlattığım gibi. Hanım, bana, 'Tamam bey, sus' diyordu. Öyle ya, yanımızda biri vardı. Bunlar ne acayip insanlar diye düşünebilirdi."

Olay doğrulanıyor

Bu rüyadaki ev olayını araştırdık. Selahattin Enis Beyi bulduk ve ona sorduk:

Bilinmeyen: Peki, siz o anda düşündünüz, Selahattin Bey?

Selahattin Enis: *"Çok ilginçti. Önce karı kocanın ne konuştuklarını anlayamadım. Acaba, önceden evi gördüler mi, diye düşündüm. Ama olanaksızdı, çünkü anahtarlar evin satışa çıkmasından beri bendeydi.*

Gerçekten Fahiman Bey, toprak yoldan itibaren hem yolu, hem apartmanın biçimini, hem de dairenin şeklinin kesin bir şekilde tarif etti. O anda bir yorum yapmak çok güçtü.

Asıl ilginç olaylar sonra oldu. Fahiman Bey, evle ve fiyatla fazla ilgilenmeden daireyi muhakkak alacağını söyledi. Hatta, alışılmadık bir şey yaptı.

Bankadaki tüm parasını çekerek, getirip elime teslim etti. Ne yapıp, ne edip bu daireyi onlara alacaktım. Gerçekten, fazla bir engel çıkmadı ve sonunda eve sahip oldular."

Transa geçiyor

Ziyaretimiz sırasında, Fahiman Onbulak, yere namaz kılar gibi oturup birden transa geçti. Konuşmaya ve elindeki deftere yazmaya başladı. Sonradan öğrendik ki, bizim varlığımız için Fahiman Bey izin almış.

Çünkü, hiç kimse düğme ile oynamadığı halde, oturduğumuz odanın ışığı üç kez yanıp söndü. Bu, onay anlamına geliyormuş...

Fahiman Onbulak'ın trans halindeyken yazdığı yazılardan bir örnek (üstte).

Çok zengin bir kişilik

Fahiman Onbulak'ın Vecd-i İman adını verdiği defterleri başlıbaşına incelenecek malzemeyle dolu. Sayfalarda çok çeşitli karakterlerde yazılar var. Daha da ilginci, Arapça yazılar var.

Oysa Fahiman Bey, bir kelime bile Arapça bilmediğini söylüyor. Yazılan Arapçaların ise, bugünün Arapçasına benzemediğini ve ancak eski Arapçayı bilenlerin anlayacaklarını ekliyor.

Parapsikolojik yönden Fahiman Onbulak telepattır, inanç etkisiyle ışıkları etkilemektedir (Telekinezi) ve öngörü yeteneği (Clairvoyance) vardır. Spiritüalist yönden tipik bir yazıcı medyumdur. Aynı zamanda görücü medyumluğu da vardır. Çünkü vizyonlar da görmektedir.

Ama tüm bu yorumlar bilinen ya da bilinmeye çalışılan yönlerden. Bir de BİLİNMEYEN var. Henüz parapsikolojinin ve spiritüalizmin gelişme aşamalarında olduklarını unutmamak gerekir. Sonuçta öğrendiğimiz şey, insanoğlunun kendini daha yeni tanımaya başladığıdır.

Düşünmemiz gekeken bir şey daha var. Belki hepimiz birer Fahiman Onbulak'ız. Çoğumuz farkında değiliz, bir kısmımız ise korkuyoruz. Ama meraklıyız, işte bu merak bizleri bir yere doğru götürmektedir. Nereye mi? İşte, orası bilinmiyor. Herhalde gittikçe görülecek...

Ruhlar âleminden çizdirilen tablolar. Sayfa 302'de.

Daha fazla bilgi için:

Sinan Onbulak: *Ruhi olaylar ve ölümden sonrası*, Dilek Yayınları, 1975
Enis Behiç Koryürek: *Varidat-ı Süleyman*, Pulhan Matbaası, 1956
Bedri Ruhselman: *Ruh ve Kâinat*, Ruh ve Madde Yayınları, 1977
Parapsikoloji Dersleri, Ruh ve Madde Yayınları, 1981

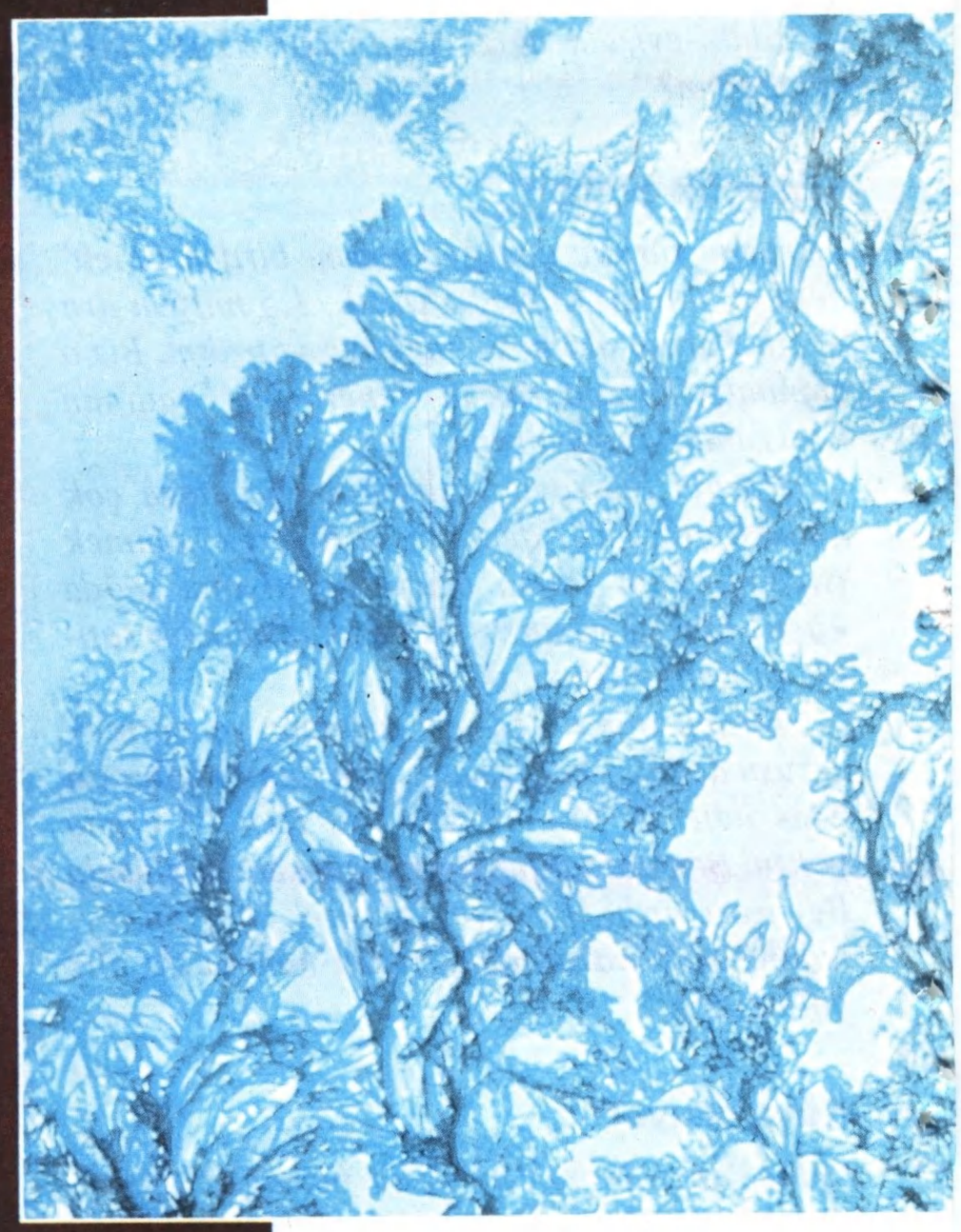

Deniz yüzeyine düşen yıldırım. Büyük bir ihtimalle yıldırımlar atmosferdeki elementleri kaynaştırdıktan sonra ilkel hayat şekilleri ortaya çıktı (solda).

Tripitofan aminoasitlerinin eğreltiotlarına benzeyen kristalleri. Tripitofan hayatın temel oluşturucu öğelerinden biridir (üstte).

Hayatın sırları

Bilim adamları Dünya'da hayatın ortaya çıkmasını bir rastlantıya bağlayıp, geçiştiriyorlar. Fizik ve biyolojinin yasaları ile bunu açıkladıklarını ileri sürüyorlar. Acaba gerçek böyle mi? Hayat maddeden bağımsız bir biçimde programlanmış olabilir mi?

MODERN GÖKBİLİM teorilerine göre, evrenimiz 10 milyar yıl önce dev bir patlamayla meydana geldi. Patlamadan bir milyar yıl kadar sonra da buharlı gazlardan oluşmuş büyük bulutlardan yıldız sistemleri ortaya çıktı.

Bu hareketli gaz yığını içindeki anaforlu, yoğun kısımlarsa yıldızları oluşturacak şekilde sıkıştılar. Bu noktaya kadar, evrende, iki en basit gaz dışında hiçbir şey yoktu.

Bunlar da hidrojen ve helyum gazlarıydı. Yıldızlar sıkıştıkça, basınç, bu basit atomları ezerek karbon oluşturacak kadar yükseldi. Karbon, hayatın temel taşını oluşturuyordu.

Ama hayat, kimi ağır elementler olmadan ortaya çıkamazdı. İşte dev yıldızların gövdesinde bu elementlerden demir, fosfor ve sülfür bulunuyordu.

İlk ortaya çıkan yıldızlar yaşlanıp, enerjilerinin büyük kısmını dışarıya verecekler ve tükenip patlayacaklardı. Bünyelerindeki asal elementler ancak böyle serbest kalabilirdi. Ama bunun için daha milyarlarca yıl geçmesi gerekti.

Hayatın oluşması

Peki, hayat nasıl oluştu? Soğumakta olan gezegenimizin büyük bir cadı kazanı gibi olduğunu düşünelim. Bilinen açıklamaya göre, bir araya gelmiş bulunan karbon, nitrojen, fosfor, oksijen, hidrojen ve demir gibi elementler yıldırım aracılığıyla kaynaştılar.

Sonra da aminoasitler denen karmaşık molekülleri meydana getirdiler. Aminoasitler tüm canlı organizmaların temel maddesidir. 1963'te, gökbilimciler uzayın derinliklerinde oksijen ve hidrojen bileşiği olan moleküllerin varlığını öne sürdüler.

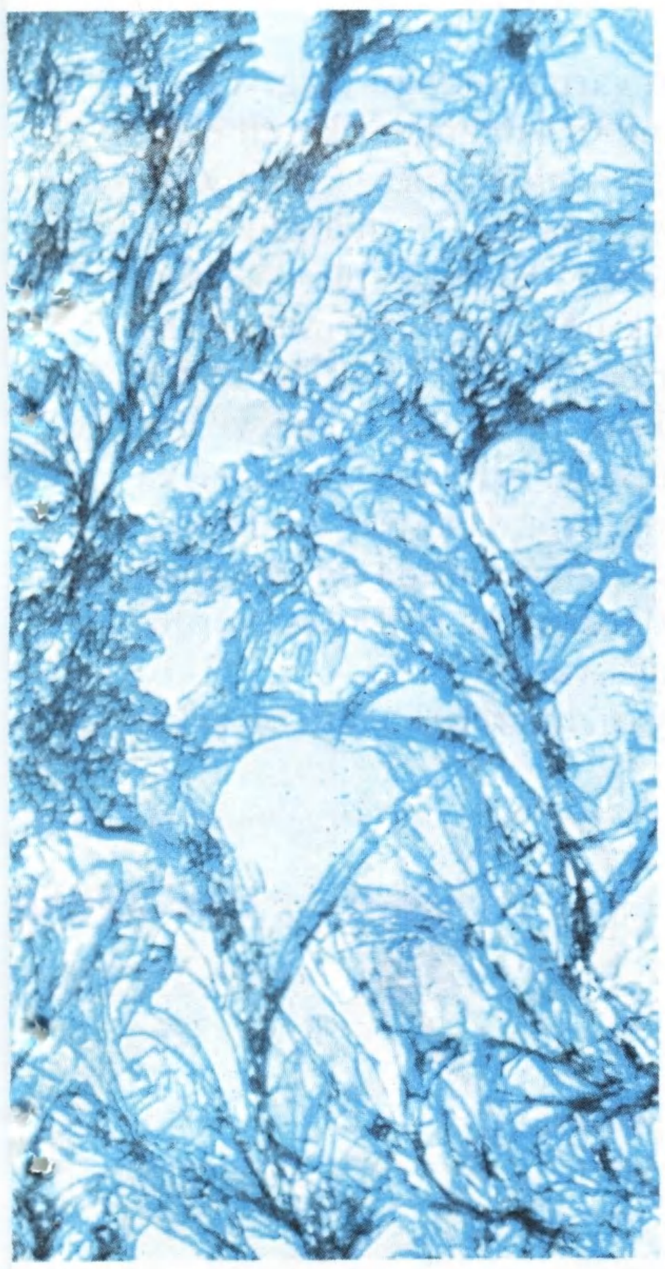

Amip gibi ilkel organizmalarla karşılaşıldığında evrim konusundaki "mekanik" görüş güç durumda kalmaktadır. 500 kere büyütülmüş Saccamoeba limax (sağda). 180 kere büyütülmüş Anabaena (altta). Alganın basit hücresinin karmaşık nükleer hücresine nasıl evrildiğini kimse bilmiyor.

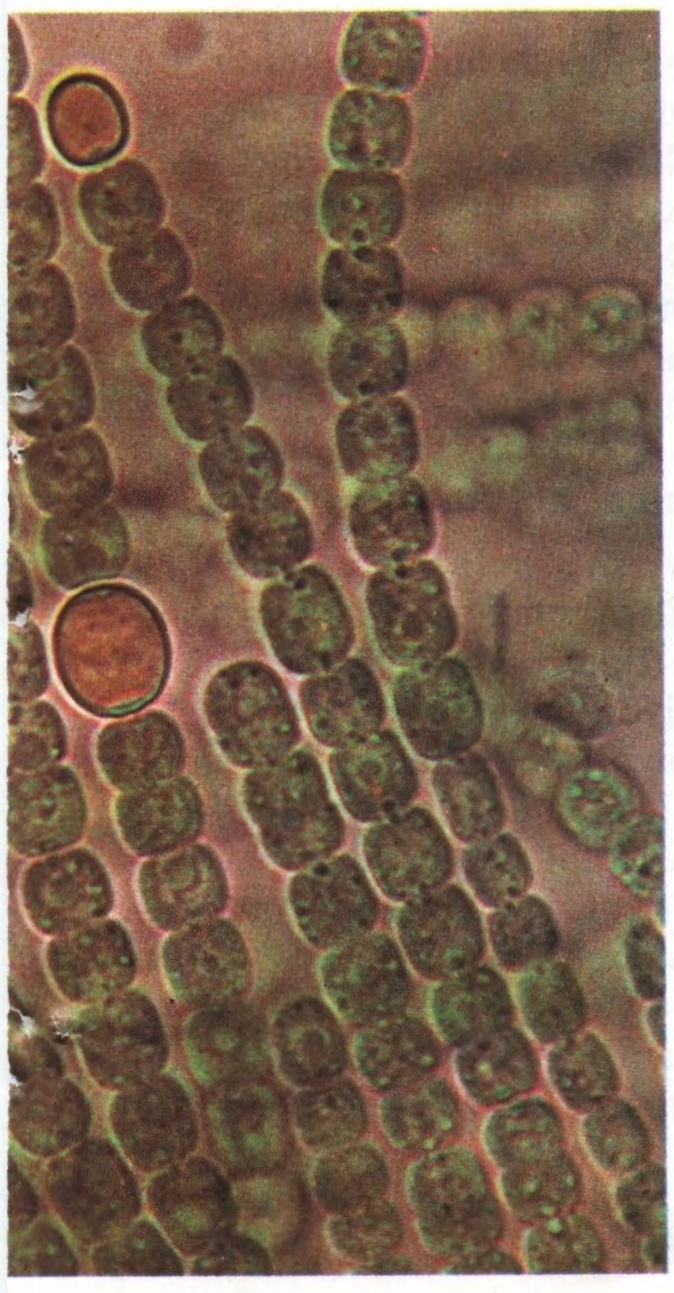

Bunlara bilimin verdiği ad "hidroksil grupları"dır. Birkaç yıl sonra, radyo gökbilimcileri uzayda bu sefer su, amonyak, formaldehid ve metilalkol buldular. Kimse bu atomların nasıl oluştuğunu tam olarak bilemiyor. Belki de uzayda oluştular. Çok önemli ve çarpıcı bir iddiaya göre de uydular aracılığıyla Dünya'ya taşındılar.

Ölü maddenin canlı hale gelmesi

Şimdi teorinin daha zor ve tartışmalı kısmına geliyoruz. Bu ölü madde nasıl canlı hale geldi? Bu konudaki temel görüşe göre, canlı moleküller okyanuslara dağılmıştı. Milyonlarca yıl geçtikten sonra, rastlantıya dayanan çarpışmalar her tür ve boyda moleküllerin ortaya çıkmasına neden oldu. Sonunda kendini üretebilme gücüne sahip bir molekül oluştu. Ama bu açıklamada da pürüzler bulunuyor. Hayat "protein zincirleri" ile başlamaktadır. Her zincir bir sürü aminoasitten yapılmıştır. Zincirdeki her halka için 20 ihtimal vardır.

Fransız biyofizikçisi **Lecomte de Noüy** **"İnsan Kaderi"** adlı kitabında bir noktaya işaret ediyor. Yeni bir ihtimaller düzenlemesi için denemeler yapıyor. Denemelerin her biri saniyenin milyonda biri kadar sürüyor. Canlı bir zincir yaratabilmek Dünya'nın ömründen daha uzun bir süre tutuyor.

Aminoasitler oluşuyor

1953'te Amerikalı bilim adamı **Stanley Miller** bir deney yönetti. Deneyde, yapay yıldırım olarak düşünülen elektrik akımları bir karışıma veriliyordu. Karışımda, dünyanın ilk atmosferini meydana getirdiği sanılan su, amonyak, metan ve hidrojen vardı. Bir günün sonunda, karışım pembe renk aldı.

Bir haftanın sonunda, Dr. Miller en basit aminoasitlerden ikisinin oluştuğunu gördü. En son yapılan araştırmalarda,Dünya'nın ilk atmosferinin aslında karbondioksit ve su kullanılarak tekrarlandığında da gene benzer sonuçlar elde edildi. Basit aminoasitler yine oluştu.

Doğal yasalar

Göründüğü kadarıylaDünya'nınilk atmosferinde, yıldırım ve rastlantılar (nedeni bilinmeyen durumlar), hayatın temel taşlarını birlikte yaratmışlar. Ama Lecomte de Noüy'un itirazı hâlâ cevapsız kalıyor. De Noüy, bu asitlerin bir protein zinciri oluşturmalarının binlerce milyar yıl süreceğini söylemişti. Ama bazı bilim adamları canlı hücrelerin oluşumunu sağlayan birtakım doğal yasaların var olduğunu ileri sürüyorlar. Bu doğal yasaların ne olduklarını ise açıklayamıyorlar.

Ölü kurbağanın bacağı

Yüzyıldan uzun bir süredir hayatın oluşumu hakkında seçenek oluşturan başka bir teori bulunuyor. Bu teori İtalyan Anatomi Profesörü **Luigi Galvani** tarafından 1762'de düşünülmüştü. Galvani, laboratuvarında bir masa üzerinde kesik kurbağa bacaklarını inceliyordu.

Tam o sırada yandaki masalardan birinde, yardımcılarından biri elektrik düğmesini çeviriyor. Galvani, elindeki metal neşterle kurbağalardan birinin bacağına dokunacak oluyor, kurbağanın bacağı seğiriyor.

Gerçekte olan şuydu: Elektrik kıvılcımları bir elektrik dalgasına neden olmuştu. Neşter de bu dalgayı kendine çekti ve bir sinire yolladı. Sinir, sanki kurbağanın beyni bacağın hareket ettirilmesi emrini vermiş gibi davranmıştı.

Buradan beynin, emirlerini elektrikli bir telgraf gibi yolladığı anlaşılıyor. Aslında, Galvani'nin gözleminden çıkan keşif, insanların bir çeşit elektrikli makineler oldukla-

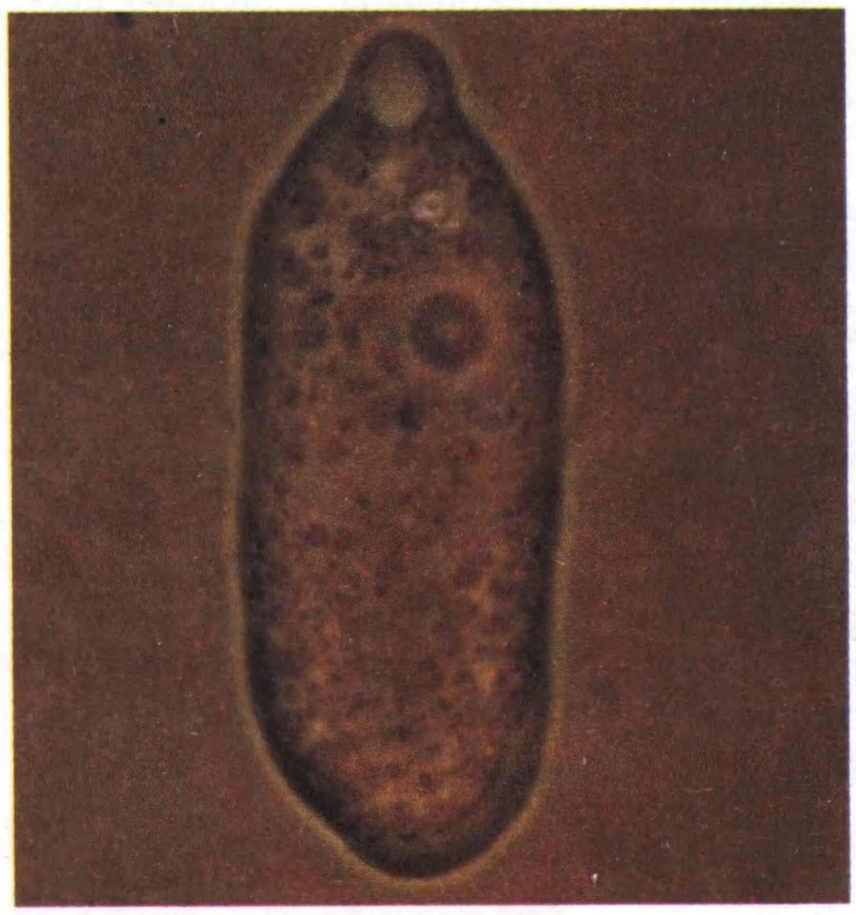

rıydı. Buna göre, her düşündüğümüzde beyin, elektrik akımları çıkarmaktadır.

Yarım denizkestanesi

Geçen yüzyılın sonlarında **Hans Driesch** adlı genç bir biyolog bir denizkestanesinin döllenmiş yumurtasıyla bir deneye girişti. Yumurta bölünene kadar bekledi. Kızgın bir iğneyle bölünme sonucu ortaya çıkan yarımlardan birini yok etti.

Sonunda çok şaşırtıcı sonuçlar elde etti. Yaşayan yarımdan bir yarım denizkestanesi çıkmadı. Tersine, yarımdan, eksiksiz bir denizkestanesinin mükemmel ama daha ufak bir embriyosu ortaya çıktı. Durum şöyleydi: Yumurtanın her bir yarısı bütünün bir kopyasını içermekteydi.

Driesch, iki yumurtayı sıkıştırmayı denedi ve başardı. Kaynaşmadan, normalden daha büyük bir embriyo doğdu.

Organizmaların amacı

Driesch'in akla uygun iddiası şöyleydi: Organizmalar yaşayan bütünler olarak görülmelidirler. Parçaların oluşturduğu makineler değildirler.

Luigi Galvani (solda) (1737-1798), 1762'de kurbağa bacaklarıyla yaptığı ünlü deneylerle (sağda) beynin emirlerini elektrik mesajlarıyla gönderdiğini düşündürmüştür.

Sovyet bilim adamı Semyon Kirlian, canlı organizmalardaki hayat alanları olduğu sanılan fotoğraflar çekmeyi başardı (altta).

Bu iddiaya diyecek bir şey yok. Ama Driesch'in çağdaşlarını ayaklandıran sözleri de vardı. Eğer organizmaların bir amacı varsa, bu amaç organizmaların mekanik parçalarından, yani biyolojik parçalardan ayrı olmalıydı.

Bir başka deyişle, bir canlıdaki hayat, canlının kimyasından tümüyle ayrı bir şeydir. Driesch'in çağdaşı olan bilim adamları ona kızgınlık duydular. Ona "vitalist" (canlıcı) hatta "mistik" dediler. Onun deneyleriyle ilgilenmemeye başladılar.

Organizmaların elektrik gücü

Ama bütün bilim adamları, aynı düşünceyi paylaşmıyorlardı. Doğayı, tümüyle mekanik terimlerle açıklamayanlar da vardı. Amerika'da Yale Üniversitesi'nden **Harold Saxton Burr,** Driesch'in düşünceleriyle yakından ilgiliydi.

Özellikle, hücrelerin bir kopya taşıdıkları düşüncesi üzerinde duruyordu. İşe, hayatı ya da canlılığı başlattığı görülen elektrik güçlerini incelemekle başladı. Elektrik akımlarının küçük olması sorun çıkarıyordu. Küçük oldukları için ölçülmeleri güçtü.

Burr'un cesareti kırılmadı. **F. Northrop** adlı arkadaşıyla birlikte bir yöntem geliştirdi. Ağaçlara ve başka canlı organizmalara voltmetre bağladılar. Böylece, bu organizmaların elektrik gücünü sürekli olarak ölçebiliyorlardı.

Ağaçların elektrik güçlerinde düzenli mevsim değişikliği görüldü. Güneş'teki lekeler ve Ay'ın girdiği evreler de bu değişikliğe neden oluyordu.

Voltmetreyi bir tavşanın yumurtalığına bağladılar. Kesenin parçalanıp yumurtayı bırakmasıyla elektrik gücünde ani sıçramalar gözlediler. Hatta bu tekniğin hamile kalmakta güçlük çeken kadınlara yararlı olabileceği anlaşıldı.

Akıl hastalarına bağlandığında ise voltmetre kimin sağlığının daha bozuk olduğunu açıkça gösteriyordu. Fiziksel hastalıklardaki yükselme ve alçalmaları da kaydetmekte, mesela erken dönemde kanseri teşhis edebilmekteydi.

Biyolog Hans Driesch (1867-1941). Her organizmanın yaşayan bir bütün olarak görülmesi gerektiğini vurguladı. Hayat gücünün kimyadan tümüyle bağımsız olduğunu iddia etti (en altta).

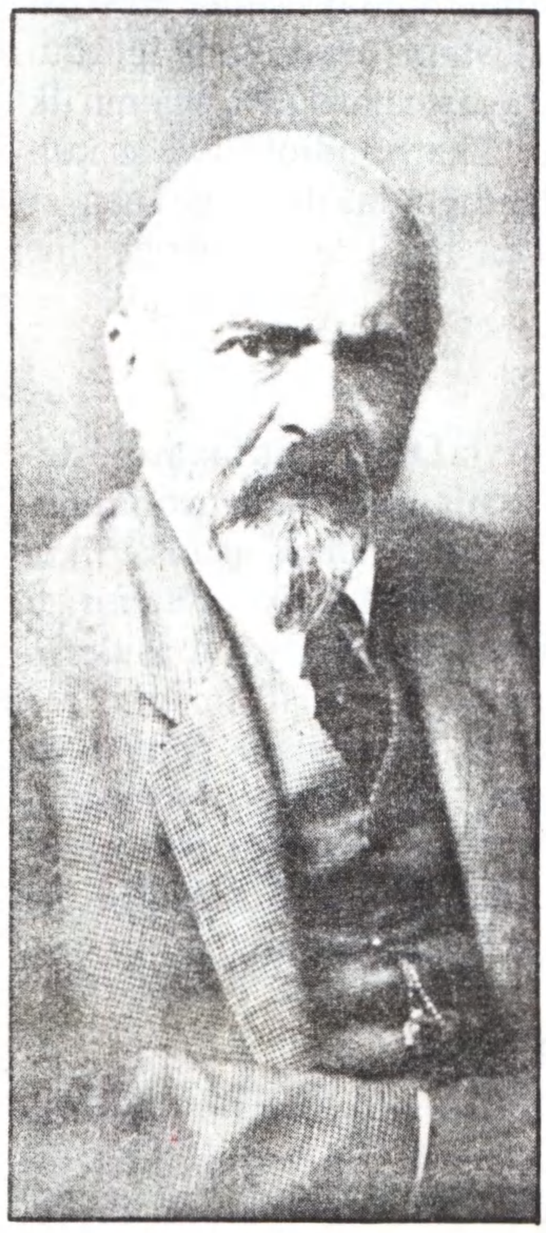

Hayat alanları

Burr'un deneyleri varmış olduğu yargıyı doğruladı. Bütün canlı organizmalar kendi elektrik alanlarından etkilenirler. Burr, bu alanlara "Hayat alanları" diyordu. Bir semender embriyosu, alkalinli bir çözeltiye bırakılırsa, tek tek hücreler birbirinden ayrılır. Aynı hücreler bu sefer hafif asitli bir çözeltiye konursa tekrar bir araya gelir ve bir embriyo oluştururlar. Burr, bu durumu başka bir deneyle karşılaştırdı. Üstünde demir tozları olan bir kâğıt parçası altına bir mıknatıs konduğunda tozlardan bir sıra oluşuyordu. Buradan şu sonuca vardı:

Hayatın kopyası, hücreleri belirli bir şekle

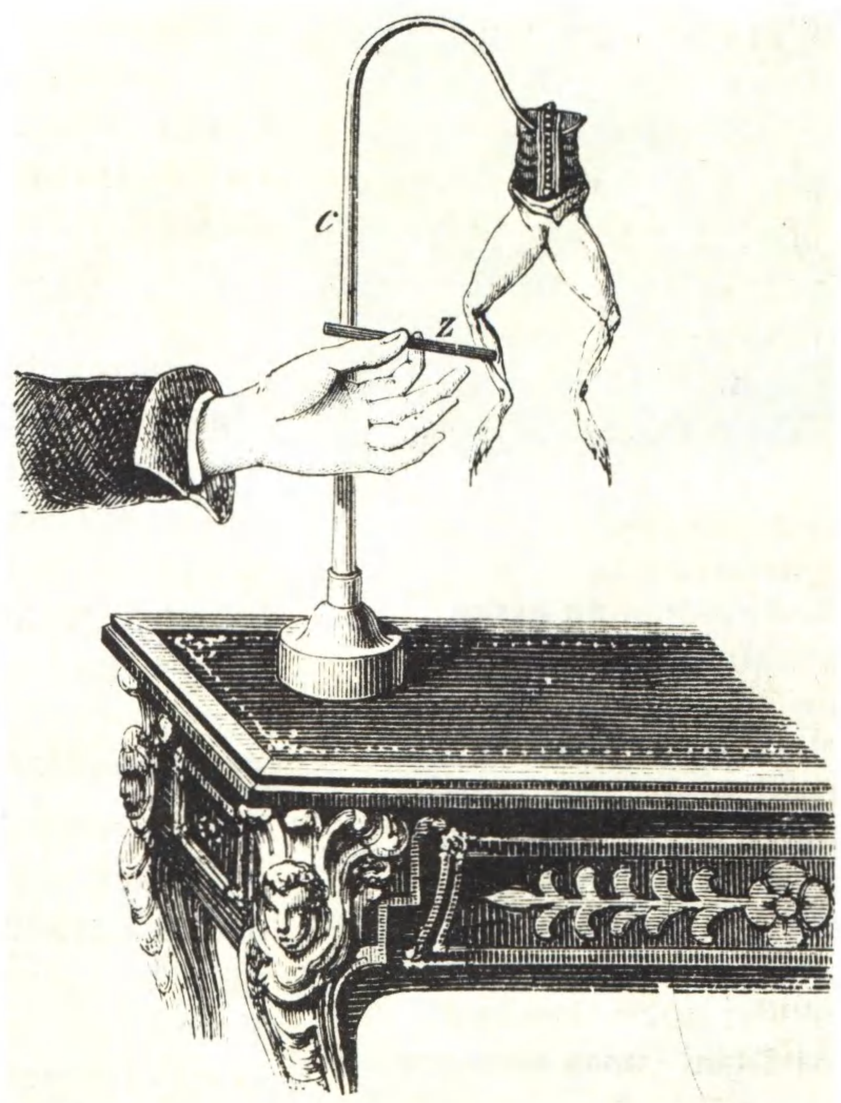

sokan hayat alanı içinde bulunmaktadır. Bir kurbağa yumurtası sahip olduğu elektrik gücünü değişik çizgilerle göstermektedir. Yumurta, iribaş, yani ayakları oluşmamış yavru haline geldiğinde, bu çizgiler sinir sistemini oluşturmaktadırlar. Elektrik alanı içinde, canlı maddenin boşaltıldığı bir pelte kalıbına benzemektedir.

Bakterinin kendini koruması

Wisconsin Üniversitesi'nde bakterilerle ilgili çok ilginç deneyler yapıldı. 1970'lerin ortasındaki deneyleri **Daniel Perlman** ve **Robert Stickgold** yönetiyordu.

İçinde antibiyotik bulunan bir çözeltide bakteri büyüttüler. Bu çözelti normal olarak bakterileri yok edecekti. Ama kullanılan bakteri, antibiyotiği yok edecek bir enzim üretebilen "gen"e sahipti. Aslında, bu yüzden yaşayabilirdi.

Ama mekanik görüşe göre, bunu savunma sistemini harekete geçirerek yapması gerekiyordu. Tehlike geçince de sistemi durduracaktı. Aslında, bakteri, koruyucu genin kopyalarından çok sayıda yaparak

tepki gösterdi. Sanki bakteri daha güvenilir bir savunma politikasında karar kılmış ve kendini korumuştu.

Yaşamın müzikle ilgisi

Profesör **C.H. Waddington**, Burr'un "canlı kopya" iddiasına yakın düşen bir fikir ortaya attı. Hayat, ritimler ve titreşimlerden oluşmuş olabilirdi. Bunlar, üzerine kum serpili bir cam tabakaya keman yayıyla dokunulduğunda ortaya çıkan şekle benziyordu.

Waddington, hayatın bir müzik parçası gibi geliştiğini bile ileri sürdü. Aynı, müzik parçasındaki gibi düzenli bir titreşimler dizisi var olabilirdi. Bilindiği gibi kanser, vücuttaki düzensizlikten doğan bir hastalıktır.

Bilim bağımsızlık tanımıyor

Şimdi konunun can alıcı yanına geliyoruz. Bilim "bağımsızlık" tanımıyor. Bilim, mekanik işleyişlerle ilgileniyor. Kendi hür iradenizle bir şey yaptığınızı söylerseniz, bilim adamı başka türlü yapamayacağınızı gösteren binbir neden bulacaktır.

Bir nehrin aşağı doğru aktığını söyleyecektir. Cevap olarak, iddiasıyla çelişsin çelişmesin, istediğiniz kararı verebileceğinizi ya da gidip daha yararlı işlerle uğraşabileceğinizi söyleyin.

Düşünce bağımsızlığının da bir hayal olduğu cevabını alacaksınız. Bu cevabı kabul etmeyecek olursanız şu görüşü yeğliyorsunuz demektir: Hayat ya da bağımsızlık olsun, maddeden ve mekaniklikten ayrı şeylerdir.

Evrenin sihri

Acaba evren temelinde "sihirli" midir? Bilimin bir gün çözeceği bir sorudur bu. Bazı bilimciler bu düşünceyi doğru bulmaktadırlar.

Sözgelimi, **David Foster** adlı bir sibernetikçi, DNA'ların programlanmasıyla ilgili bir çalışma yaptı. **Darwin** biyolojisinin, büyük bir ihtimalle yanıldığı sonucuna vardı.

Sibernetik, denetim sistemlerinin incelenmesidir. Oda sıcaklığı belli bir derecenin üstüne çıktığında ısıyı durduran termostat böyle bir sistemdir.

Sibernetiğin temel yasalarından birine göre, böyle bir sistemi yaratan kişi her zaman için sistemin kendisinden daha akıllıdır. Bir başka deyişle, programlayan kişi programladığı sistemden her zaman için daha akıllı olmalıdır. Sistemin "yapma aklı"nın karmaşıklık düzeyi bir şeyi değiştirmez.

İnsanın evrendeki yeri

Aslında, bir gen de bir programdır. Foster, bu konuda şu iddiayı ileri sürüyor: Genetik programımızın karmaşıklığı, Dünya'da bulabileceğimiz her şeyden daha üstün akılların ve daha yüksek güçlerin varlığını gösteriyor.

Açıkça, insanın evrendeki en üstün zekâya sahip olmadığı iddia ediliyor. Foster, orada, uzayda daha üstün zekâ sahiplerinin olması gerektiğini söylüyor. Belki de evrenin kendisi dev bir akıldır...

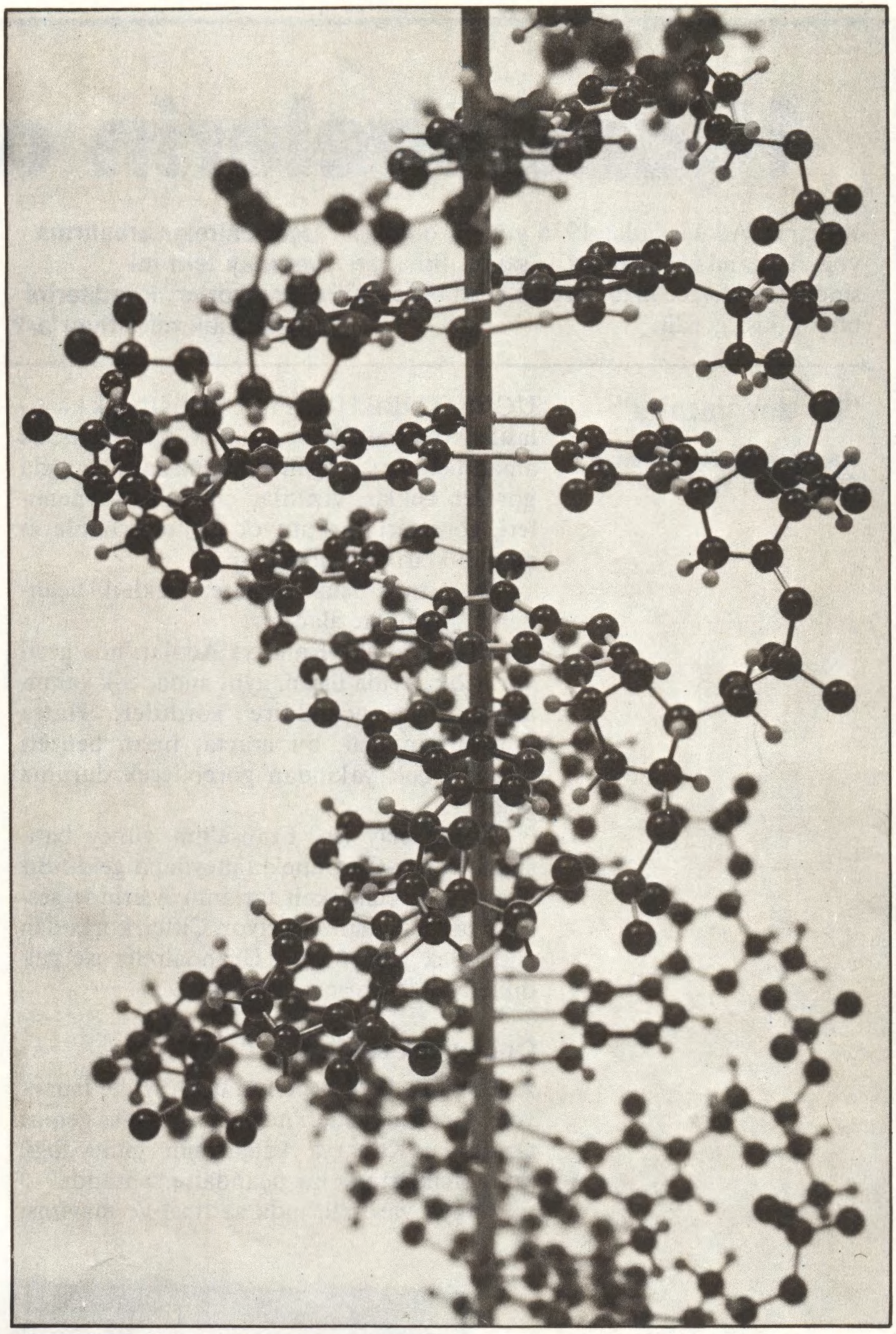

Canlı varlıkların gen şifresini taşıyan DNA çifte sarmalının bir modeli. Sibernetikçi David Foster'ın iddiasına göre, genetik programlanmamızın niteliği, insandan daha akıllı bir varlık tarafından tasarlandığını gösterebilir (üstte).

Daha fazla bilgi için:
David Foster, *The intelligent universe*, Putnams 1975
Fred Hoyle and Chandra Wickramasinghe, *Lifecloud*, Dent 1978
Lyall Watson, *Lifetide*, Coronet 1980
Colin Wilson, *Mysteries*, Panther 1979

Bu konularda ilerledikçe, bilim adamlarının çoğu tarafından ilgi görmeyen belirli sorulara iyice yaklaşmış bulunuyoruz. Bu sorular arasında mesela normalötesi, uçandaireler, zaman ve uzayın başka boyutları bulunmaktadır.

"Hayat Dalgaları" adlı kitabının başında, Zoolog **Lyall Watson** şöyle anlatır:

"Bir tenis topunu okşayan küçük bir kızı seyrediyordum. İnanılmaz bir şekilde, topun içinin dışına çevrildiğini gördüm. Topun yüzeyine hiçbir şey olmamıştı."

İmkânsız, değil mi? Ama, bir tane daha gerçeklik boyutunun eklendiği bir evrende, bu olay bir eldivenin içinin dışına çevrilmesi gibi sıradan bir olay haline gelmeyecek mi? Eğer, hayat maddenin bir ürünü değilse ve onun ötesinde var olabiliyorsa, evrenimiz o sihirli güce sahiptir. Bu durum, sadece fiziksel terimlerle açıklanamaz...

Uçandairelerin amacı ne?

Kanarya Adaları'nda, 1976 yılında oldukça yoğun uçandaire olayları yaşandı. Bir keresinde, son derece hızlı hareket eden bir cismi birçok kişi gördü.

Uçandaireler araştırma yapmak için mi dolaşıyorlar, kendilerini göstermek mi istiyorlar?

Bir İspanyol savaş gemisi olayı doğruladı. Yapacak başka bir şey yoktu. Çünkü, nasıl olsa gemideki askerler bir zaman sonra gördükleri cismi herkese anlatacaklardı...

"İki dev yaratık"

Kanarya Adaları-İspanya
22 Haziran 1976

UÇANDAİRE HİKÂYELERİNİN sık karşılaşılan bir özelliği de, anlatılan olaylarda amacı belirsiz yanların bulunmasıdır. Havada görülen ışıklar, vızıltılar çıkaran uzaygemileri, görenleri korkutuyor. Sonuçta bunların ne oldukları anlaşılamıyor.

Bu yazıda, benzerlerinden farklı iki uçandaire olayını ele alacağız.

Olayların ilki, Kanarya Adaları'nda geçiyor. Çok sayıda insan, aynı anda, çok yakınlarında bir uçandaire gördüler. Hatta tanıklardan üçü, bu araçta, insan benzeri pilotları çok yakından görebilecek duruma geldiler.

İkinci olay ise, Fransa'nın güney batısında Lot-et-Garonne'da meydana geldi. Bir çiftçi, gece çalışırken tarlanın üzerinde sessizce bir uçandaire beliriyor. Çiftçi, korkudan çıldıracak gibi oluyor. Uçandaireler ise geldikleri gibi sessizce gidiyorlar.

Önce uçak sandılar

22 Haziran 1976 gecesi saat 21.27'de, İspanyol Deniz Kuvvetleri'ne bağlı bir savaş gemisi tarafından Kanarya Adaları'nın güneydoğu kıyısı açıklarında bir uçandaire saptandı.

Oraya vardıklarında sarımsı ve mavimsi bir ışık gördüler. Deniz üstünde yükselerek onlara doğru yaklaşıyordu. İlk önce iniş ışıklarını yakmış bir uçak gördüklerini sandılar. Ama ışık birden durup garip şekilde yok olunca, düşüncelerini hemen değiştirdiler.

Saatte 3060 km sürat

Işık, dönen ve alt kısmını aydınlatan bir ışın demeti halini aldı. İki dakika sonra büyük bir halka haline geldi. Hem karayı, hem denizi aydınlatıyordu.

Baştaki sarımsı-mavimsi ışık yeniden göründü ve ikiye ayrıldı. Mavi kısım halkanın içinde kalmış, üst kısım ise düzensiz daireler çizerek Büyük Kanarya'ya bitişik ada yönünde kaybolmuştu. Son görüldüğü yere 3 dakikada varmıştı. Hızı saatte 3060 km kadardı...

Dev bir küre

Uçandaireyi Büyük Kanarya Adası'nın kuzey bölümünde görenler vardı. Ama en doyurucu hikâyeyi anlatan bölge doktoru **Don Francisco-Julio Padron Leon** idi.

Doktor, o gece **Santiago del Pino** adlı genç tarafından hasta annesine bakması için çağrılmıştı. Doktor ve genç adam, **Francisco Estevez** adındaki şoförün kullandığı takside

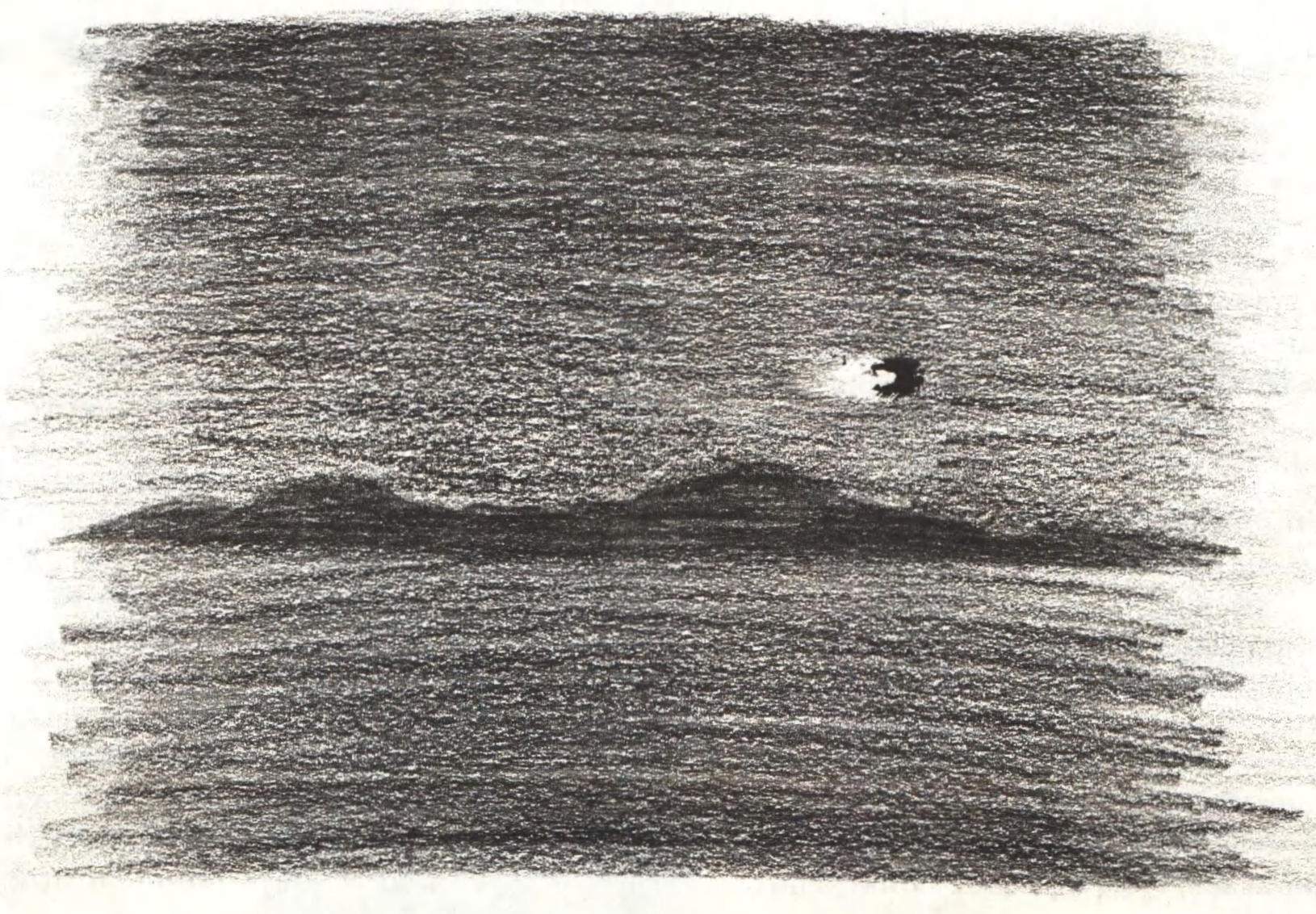

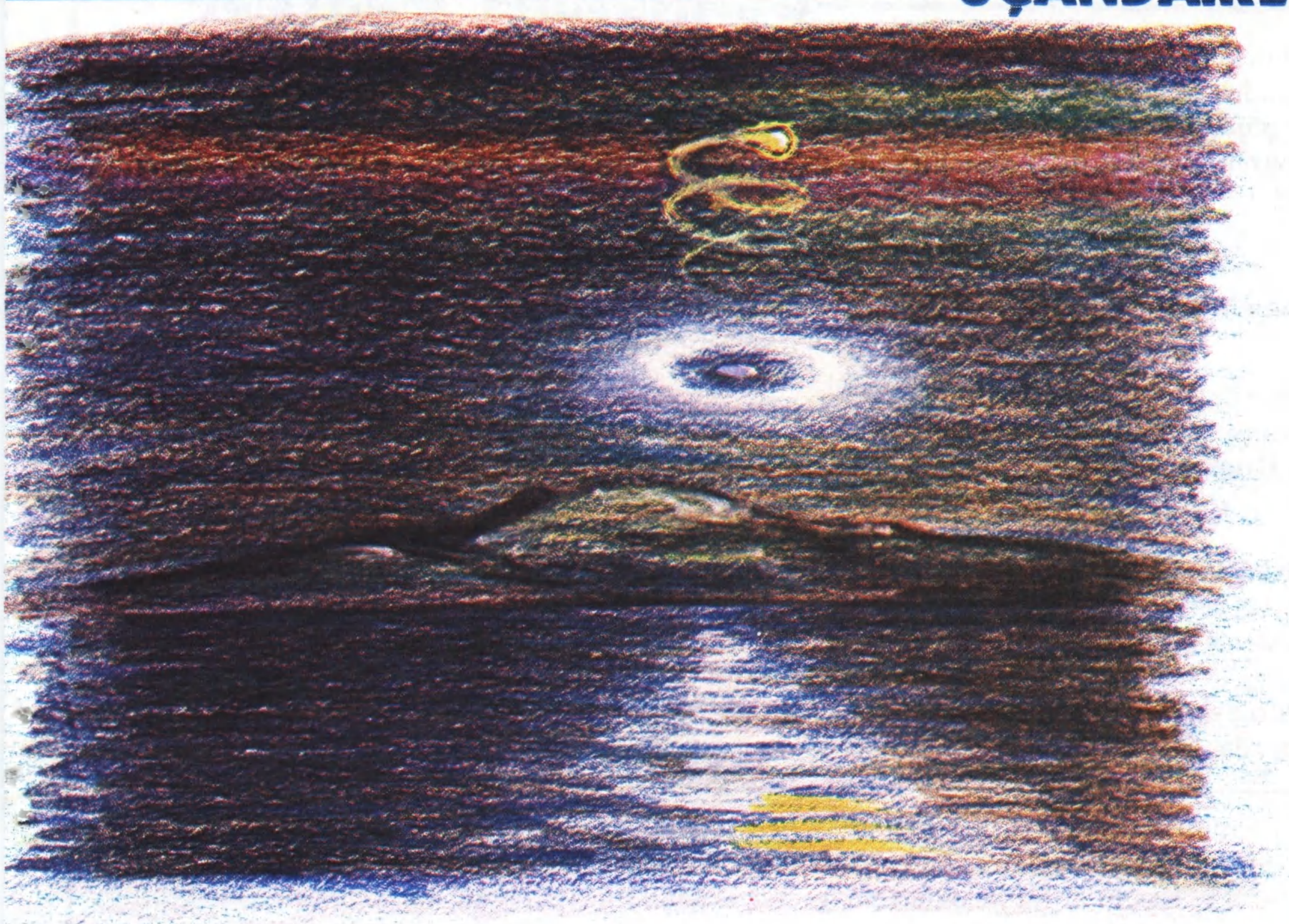

Kanarya Adaları'ndaki uçandaire gözlemlerinde çekilmiş çok etkileyici bir fotoğraf. Fakat bu benzer fotoğrafları elinde bulunduran İspanyol polisi olayı aydınlatamadı (altta).

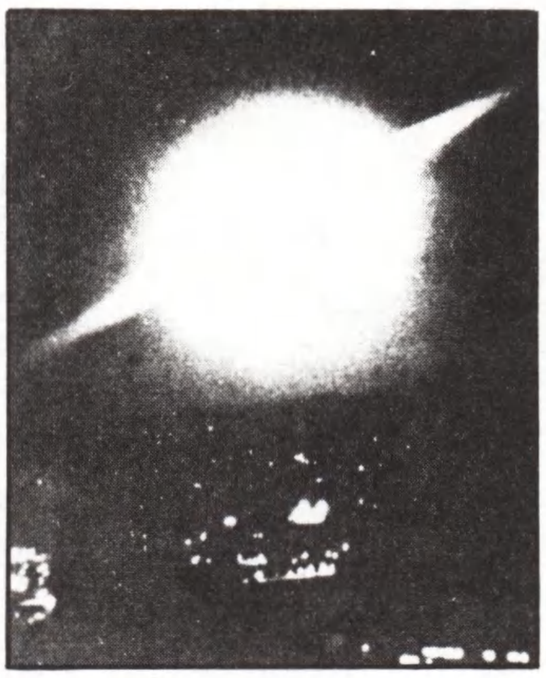

gidiyorlardı. Taksi, Las Rosas denen yerdeki virajı daha yeni geçmişti.

Kendilerini birden dev bir küreyle karşı karşıya buldular. Küre yerden birkaç metre yüksekte duruyordu. Soluk gri-mavi renkteydi. Arabadaki radyonun sesi birden kesildi. 3 kişi de, duydukları korkuyla ürperdiler.

2 dev yaratık

Taksi şoförü aracı durdurdu. Üçü birden kürenin içinde görülen 2 dev yaratığı izlediler. Küre, iki katlı ev yüksekliğinde ve tümüyle saydamdı. Arkasında kalan yıldızlar rahatlıkla görülebiliyordu. İçinde gösterge tabloları bulunuyordu.

İki dev yaratık, koyu kırmızıya çalan dar elbiseler giymiş gibi gözüküyorlardı. Kafalarında siyah başlıklar vardı. Tanıkların anlattıkları arasında fiziksel özelliklerine dair fazla bilgi yoktu. Ama yaratıkları yandan gördüklerini özellikle söylediler.

Yönetim bölümü olarak tahmin edilen yerde, yüzleri birbirine dönük olarak duruyorlardı. Elleriyle düğmelere dokunuyor, kollarını indirip kaldırıyorlardı.

Küre büyüyor

İşte tam o sırada, taksi şoförünün aklına arabanın farlarını yakmak geldi. Farlar yanar yanmaz, küre yükselmeye başladı. 3 tanık, kürenin içindeki mavi bir gaz ya da sıvı çıkaran saydam bir tüp gördüler. Küre, 30 katlı bir bina büyüklüğüne geldi ama, içindeki yaratıklar ve yönetim masası aynı boyda kaldı.

Çok korkan şoför, taksiyi yakındaki evlere doğru sürmeye başladı. Daha sonra, evlerden birinde yaşayan bir doktor, televizyonlarının olay sırasında karardığını söyledi. Yüksek perdeden bir ıslık sesi çıkaran cisim, Tenerife yönüne doğru, bir halkayla çevriliyormuş gibi bir şekil alarak kayboldu.

Habere yasak konuyor

İspanyol Hava Bakanlığı'na bağlı görevlilerin, Dr. Padron'a gördüklerini anlatmamasını söyledikleri biliniyor. Ama, yasaklama konmadan önce, olayın basit bir hikâyesi dışarıya sızmıştı.

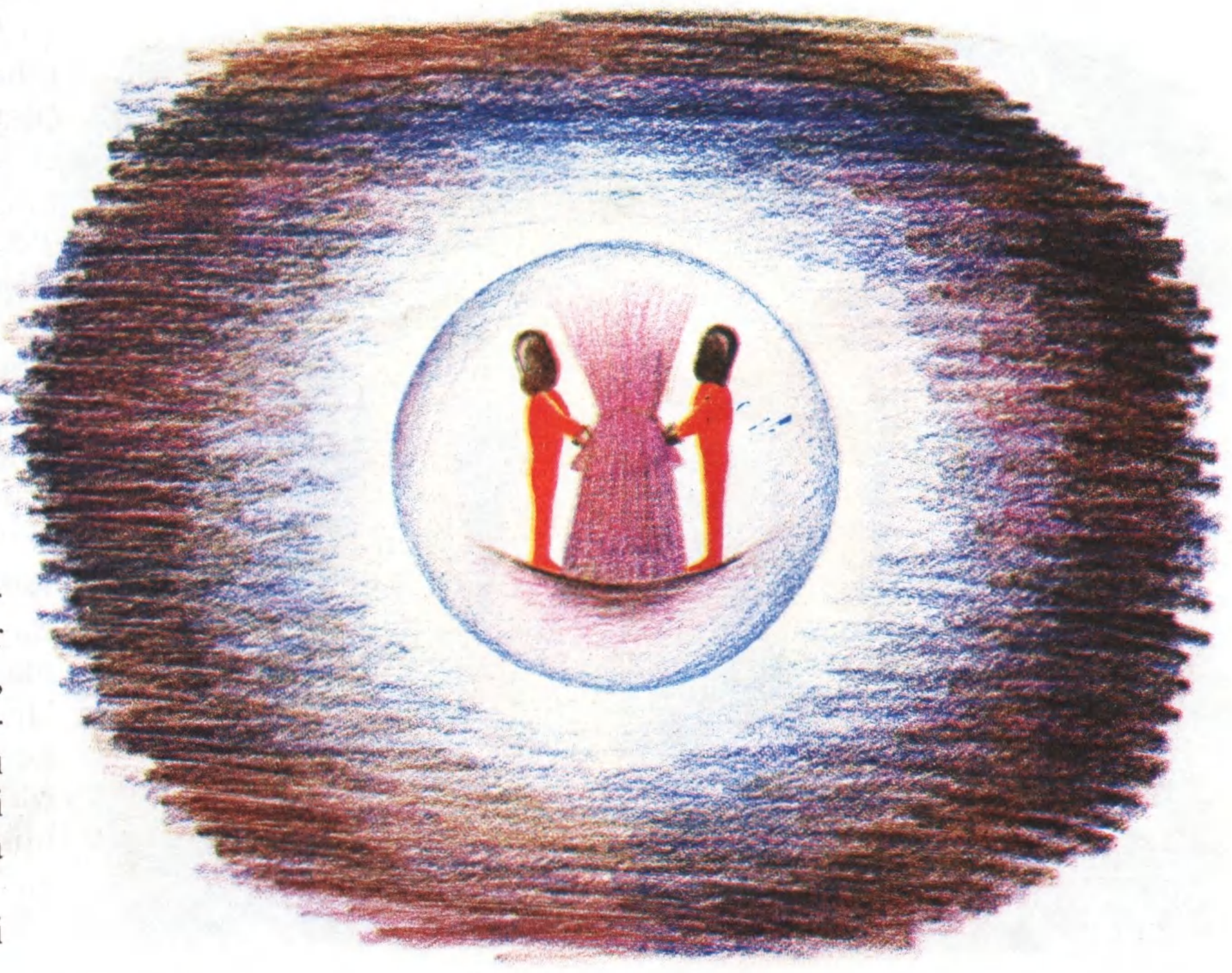

Bazı gazeteler, küre şeklindeki büyük cismin sözünü ettiler. Cismin içindeki dev yaratıkları ve yönetim tablolarını gören başkaları da vardı. Bir soğan tarlasının üzerinde dönüp durduğunu anlatanlar oldu. Hatta ürünün bir kısmı, bu olaydan sonra zarar görmüştü. Bakanlık kayıtlarında çapı 30 m olan yuvarlak bir alanın zarar gördüğü doğrulanıyordu.

Yüzlerce tanık

Acayip cisim daha sonra, Tenerife Adası'nın üstünden geçerken yüzlerce kişi tarafından görüldü. Ayrıca Tenerife-La Palma arasında çalışan bir feribotun tayfası ve yolcuları da cismi gördüler.

Gomero ve Hierro adalarında oturan birçok kişi, gazete bürolarına ve yerel radyo istasyonlarına telefon ederek cismi gördüklerini bildirdiler.

Bakanlığın dosyasında bu olayla ilgili bir rapor bulunmaktadır. Raporda, nesnenin radarla tespit edilip izlendiği, ayrıca Büyük Kanarya Adası'nın güney kısmından çekilmiş fotoğrafları olduğu belirtilmektedir. Fotoğrafçının yeri de bellidir. Fakat çekilen filmler, titizlikle saklanıyor ve kimseye verilmiyor.

Doktorun tanıklığı, gerçekten ender bir uçandaire gösterisi izlendiği hissini vermektedir. Ama, başka olaylarda da olduğu gibi, şu soru akla geliyor. Acaba tanık olunan olay, uzaktan yönetilen bir gösteri miydi?..

Sorular...

Yıllardır uçandaire tanıklarının gördüğü nesnelerin ne olduğu konusunda çok çeşitli fikir ileri sürüldü. Aslında uçandaire olayı, yönetenlerin yaptığı bir çeşit gösteri mi? Eğer öyleyse, akla şu sorular geliyor:

Olayı yönetenler kimler? Neden bize kendilerini göstermiyorlar? Bize vermek istedikleri mesaj nedir?..

"Her taraf ışık içindeydi"

Lot-et-Garonne, Fransa, 13- 14 Kasım 1971

Fransa'nın güneybatısında yer alan Lot-et-Garonne, Bordeaux kentinin 90 km doğusundadır. 13 Kasım 1971 Cumartesi gecesi, Lot-et-Garonne'da hava berbattı. Gök, bulutlarla kaplıydı ve yağmur yağıyordu.

Buna rağmen, çiftçi **Angelo Cellot** dışarıda çalışıyordu. Kendi eviyle kardeşininki arasındaki tarlayı sürüyordu.

Önce helikopter sandı

Sabaha karşı 01.50 civarında birden bir ışık fark etti. Başka bir çiftçinin traktörü sandı. Pek aldırmadı. Yolun kıyısındaki traktörünü döndürüp ters yöne, kuzey sınırındaki dereye doğru gitmeye başladı.

O zaman ışığın havada durduğunu anladı. Işık, dere boyunca tarlasına doğru gelmeye başladı. Bunun bir helikopter olduğunu düşündü. Ama traktörünü tekrar yola doğru sürmeye başlayınca, nesnenin yön değiştirdiğini fark etti. Nesne, tarlanın üstünden kendisini takip ediyordu. Ön kısmında kırmızı bir ışık vardı. Yaklaşık 40 m kadar yüksekteydi. Alt tarafında ise ayrıca parlak bir ışık daha vardı.

Çiftçi, tarlanın yakın olan kısmına vardığında cismin tam tepesine gelip durduğunu anladı. Çevresindeki her şey, aracın 5 ışığıyla aydınlanıyordu.

Traktörünü çalışır durumda, ışıkları açık olarak bıraktı. Kardeşi **Jean**'ın evine doğru koşmaya başladı. 30 m kadar gittikten sonra geri dönüp baktı. Cisim yükselip kuzeye yönelmişti. Geri dönüp traktörün motorunu durdurdu. Işıkları söndürdü. Işıklı cismin tümüyle sessiz olduğunu o an fark etti. Alçak bir kayalığın ardında kaybolduğunu görünce rahatladı.

Olay incelendi

Olaydan çok sarsılan çiftçi, işini bitirme isteği filan duymadan traktörü yerine çekti. Saat 2'de yatmaya gitti. Bu olay, sonunda **La Dépeéche du Midi** adlı gazeteye ulaştı. Buradan edindiği bilgiyle, Albay **Pierre Berton** Fransız Araştırma Gurubu GEPA adına, çiftçi Angelo Cellot ile bir görüşme yaptı. İki jandarmanın hazır bulunduğu görüşmenin resmi bir raporu hazırlandı. Ama bir sonuca varılamadı.

Işıklar

Başka uçandaire olaylarında olduğu gibi, bu olaydaki en önemli özellik, ışıktı. Parlak ışıklar, değişken ışıklar, ışık halkaları, renkli ışık, dönen ışık, ışınlar ve esrarlı katı ışınlardan söz edilmektedir. Işık gösterileri şaşırtıcı bir çeşitlilik sergiliyor. Bu çeşitlilikten de ne anlamalıyız? Uçandaireler ve ışıklar arasında ne gibi bir bağlantı var?..

Gezegenlere yolculuk

Uzayı dolaşmak, başka gezegenleri keşfedebilmek için 2 büyük teori hazır durumda. Birincisine göre, uzay aracı, hidrojen bombasının olağanüstü gücü ile çalışabilir. İkincisinde ise güneş enerjisinden yararlanılabilir...

İNSANOĞLU BİR AN önce uzayı keşfetmek istiyor. Fakat, binip gideceği aracı çalıştıracak yakıtı ya da enerjiyi bulamıyor.

Ayrıca uzaya çıkıp yıldızlara ulaşabilmede tek sorun yakıt değil. Aynı zamanda hangi tip bir araçla gidileceği de bilinmiyor. Çok özel bir araç yapmak gerekiyor. Hem içinde insanlar yaşayabilecekler, hem de bu aracın öyle bir yakıtı ya da enerjisi olacak ki, fazla yer kaplayarak sürati azaltmayacak.

Ne yazık ki, bu işi Ay'a giderken kullanılan füzelerle başarmak mümkün değil. Başka bir araç bulmak gerekiyor!

Uçandaire biçimi

Son 35 yıldan bu yana çok sık görünen uçandaireler, sadece uzay araştırmacılarının değil uçak tasarımcılarının da büyük ilgisini çekiyor. Bu konuda yapılan çalışmalar sonunda, bazı ciddi sonuçlar elde edildi.

Tabağa benzer, prototip uçak modelleri çizildi. Atmosferde yol alacak olan hava taşıtlarında (büyük yolcu ve yük uçakları, helikopterlerin yerine kullanılacak küçük uçaklar ve uçan arabalar) bildiğimiz kimyasal yakıtların kullanılması planlanmaktadır.

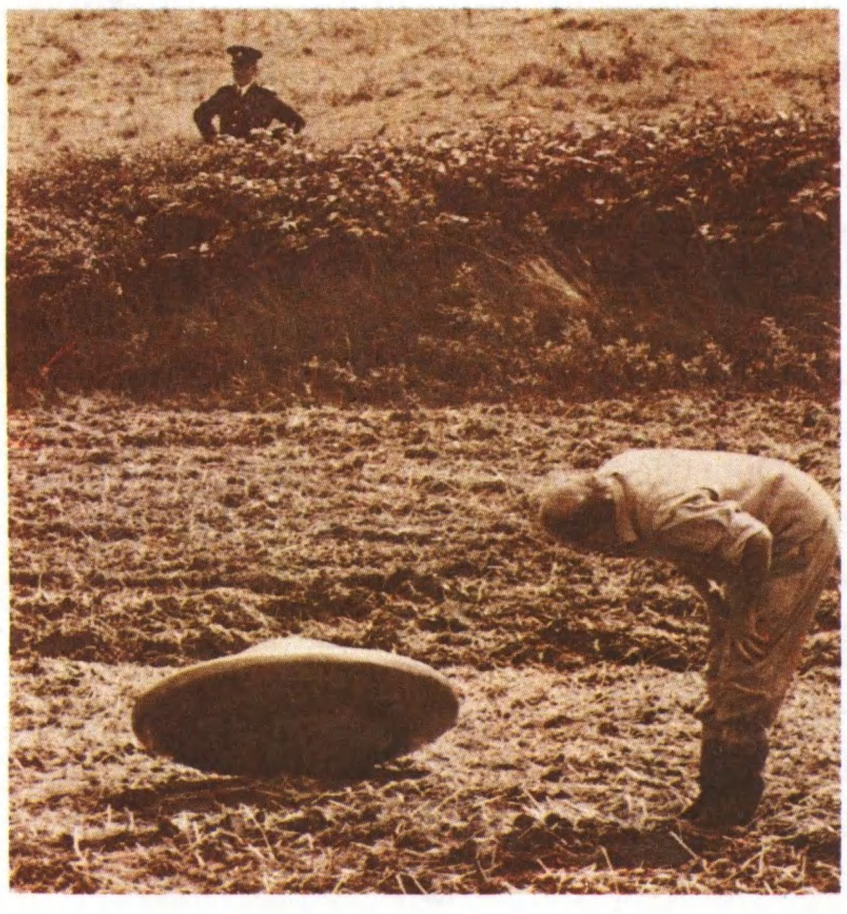

Çiftçi Dick Jennings, 4 Eylül 1967 günü, İngiltere'de Wiltshire'da, Chippenham yakınlarındaki bir tarlada bulduğu uçandaireyi bir polis memuruyla beraber incelerken. Adı geçen uçandaire Sommerset'ten Kent'e kadar uzanan hattın üzerinde bulunan altı taneden biridir. Daha sonra bunların sahte oldukları anlaşılmıştır (solda).

Güneş yelkenlisiyle

Uzay yolculuğuyla ilgili üzerinde durulması gereken sistemlerden biri de bugün için tasarı halinde bulunuyor. Pek yakında denemeye geçilecek olan bu sistemin adı "Güneş Yelkenlisi."

Çünkü araştırmalar uzaygemilerini çalıştırmada Güneş'in yaydığı enerjinin meydana getirdiği basınçtan yararlanmanın mümkün olabileceğini gösteriyor. Aracı uzaya fırlatmak için yine roket gücünden yararlanılacak. Atmosferin dışına çıktıktan sonra da enerjisini, Güneş ışını yansıtan dev yelkenlerini açarak sağlayacak.

Patenti alınan araç

İngiliz British Rail adlı firma bu konuda yapılan çalışmalarda bir adım daha ileri gitti. Bir uzay aracının patentini elinde bulunduruyor. Adı geçen patent 10 Mart 1972 tarihinde Londra'daki Patent Bürosu'nda kaydedildi.

Uçandaire biçiminde planlanan araç, patentte de belirtildiği gibi, kenarında pencereler bulunan bir tabak şeklinde, denetlenebilir bir termonükleer reaksiyonla (bir hidrojen bombası) çalışıyor. Denetlenebilir kelimesinin anlamı, reaksiyonun, bir dizi tek patlamadan ziyade, az ya da çok sürekli patlamalarla gerçekleşmesidir.

Hidrojen bombasının gücü

Bir termonükleer reaksiyonda iki hidrojen atomu ya da diğer bazı hafif elementler (hel-

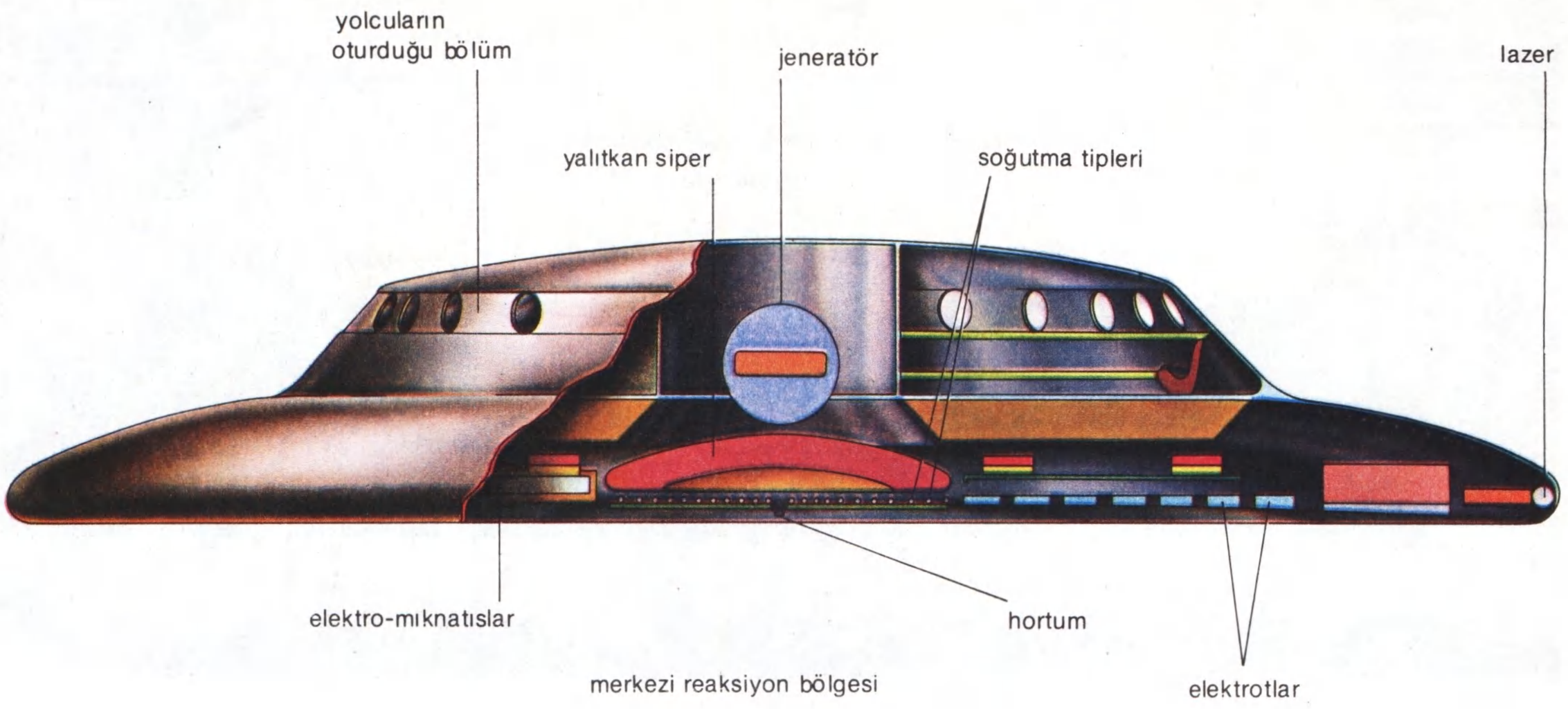

yum gibi) daha ağır ve farklı bir elementi oluşturmak için bir araya gelmeye zorlanırlar. Bu reaksiyon sonunda, nükleer radyasyon ve büyük bir enerji üretilir.

British Rail'in amacını gerçekleştirmede radyasyon büyük önem taşıyor. Termonükleer enerji (hidrojen bombası) aynen sıcak gazların yanma enerjisiyle normal roketin dışına atılması gibi, dışarıya fırlatılan çok sayıda elektrik yüklü partiküller içerir.

Uzaygemisinden dışarı atılan bu partiküller, gemiyi yönlendirmenin yanı sıra, çok güçlü elektrikli mıknatıslar kullanılarak, kuvvetli bir itme de sağlarlar. Bu araçta elektrotlar uzaygemisindeki aletleri çalıştırmada gerekli enerjiyi toplamak için partiküllerin akış çizgisi üzerine yerleştirilmektedir.

British Rail firmasının patentini aldığı uzaygemisi. Enerjisi, denetlenebilen nükleer erime reaksiyonuyla sağlanmaktadır (üstte).

Bir uçandairenin prototipi. Bir İngiliz firması tarafından tasarımlanan bu uzaygemisi 105 yük uçağı kapasitesinde olup, saatte 160 km hız yapabilmekte ve 1520 m yükseğe çıkabilmektir (altta).

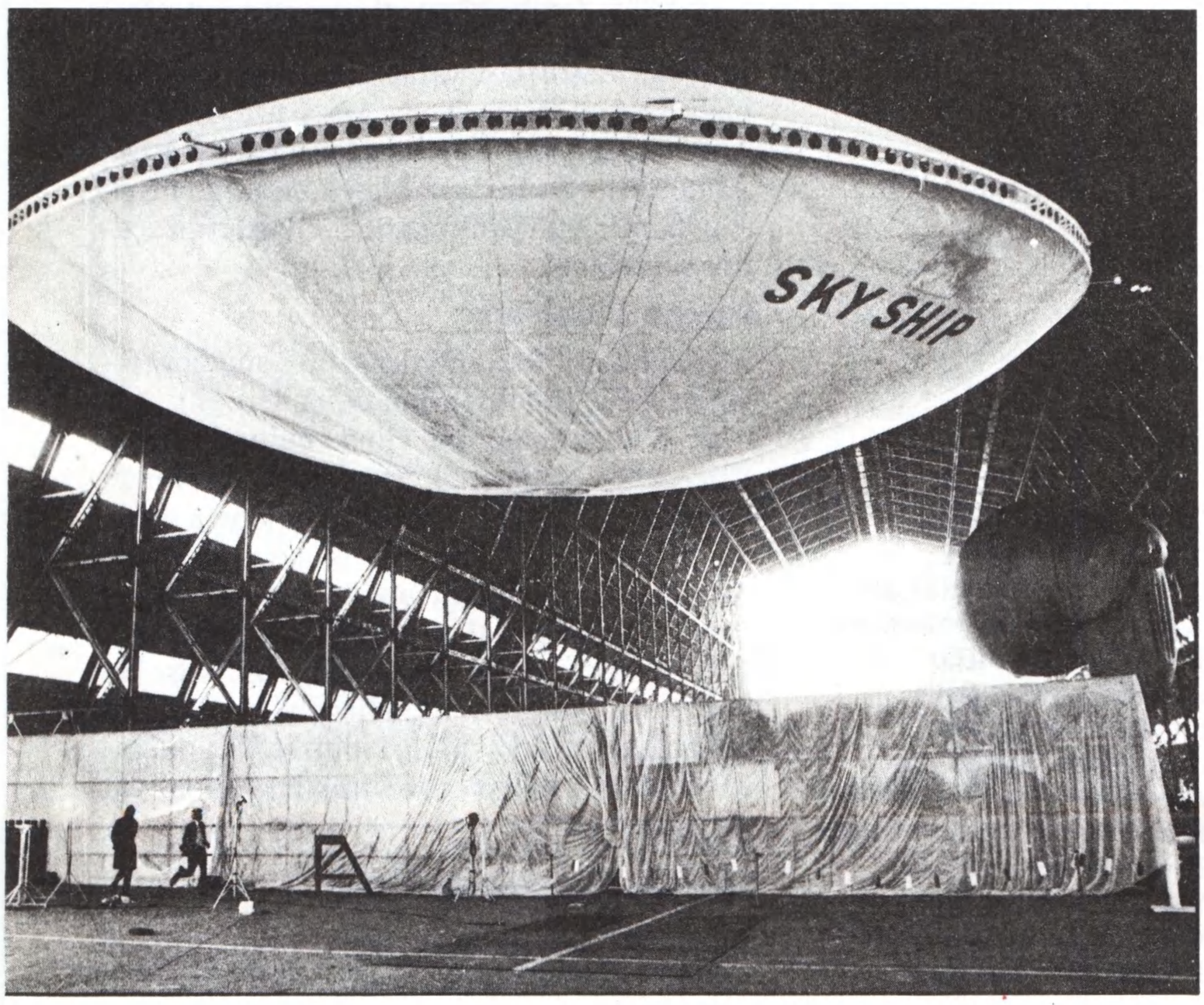

Radyasyondan korunuyor

Bir erime reaksiyonunu başlatmak için çok muazzam bir yoğunlaşmış enerjiye ihtiyaç vardır. Hidrojen bombası reaksiyonunu tetiklemek için bir atom bombasından yararlanılır.

British Rail uzaygemisinde ilk enerji, merkezi reaksiyon bölgesine odaklanan lazer bombardımanıyla verilecek. Bölge bir hortum aracılığıyla hidrojen ve izotoplarından oluşan yakıtla doldurulacak.

Uzaygemisinin geri kalan kısımları patlamalardan korunacak. Ayrıca reaksiyon bölgesinin üstündeki ince, sert disk tarafından reaksiyonun ürettiği nükleer partiküllerin akıntısı radyasyondan da etkilenmeyecek.

Teknoloji yetersiz

British Rail'in elindeki patent, uzaygemisinin boyutları, kütlesi ya da yakıtının enerjisine oranı hakkında hiçbir ayrıntıyı içermiyor. Bununla birlikte, teoride birçok ihtimal ayrı ayrı hesaplanıyor. Zira, kullanılan yakıtta aracın kütlesine oranla muazzam bir enerji var. Araç uzak mesafeler için yeterli yakıtı taşıyabiliyor.

Fakat ne yazık ki, insanlık henüz böyle bir uzaygemisini imal edebilecek teknolojiye ulaşmış bulunmuyor.

Diğer gezegenlerdeki medeniyetlerin nasıl bir teknoloji geliştirebilecekleri de bilinmiyor. Onların uzaygemilerini, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz yakıtlarla çalıştırıyor olmaları da mümkün. Buna rağmen, uzayın diğer bölümlerinden gelen ziyaretçilerin British Rail tarafından hayal edilene benzer bir uzaygemisiyle bize ulaşabilecekleri sanılıyor.

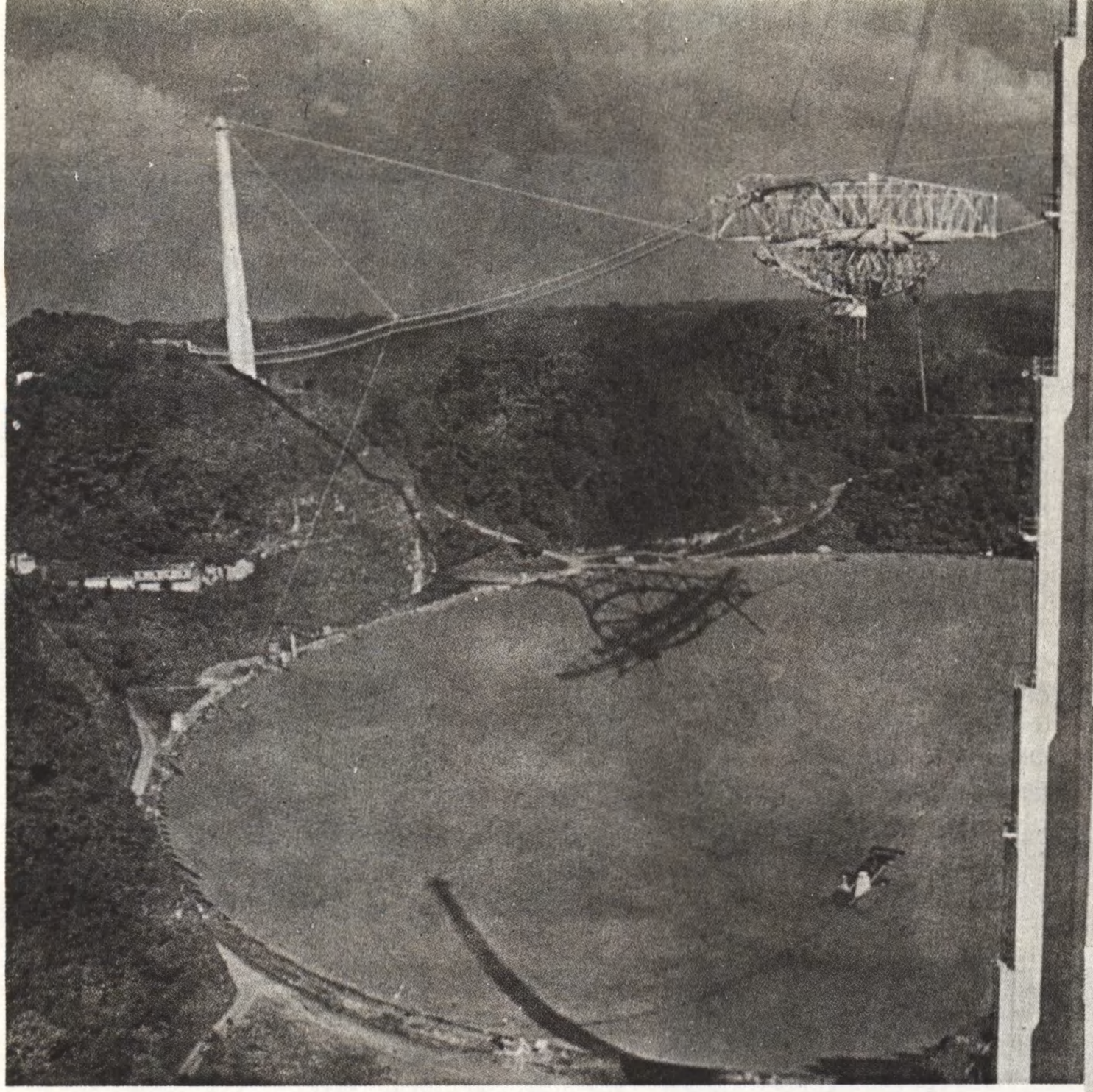

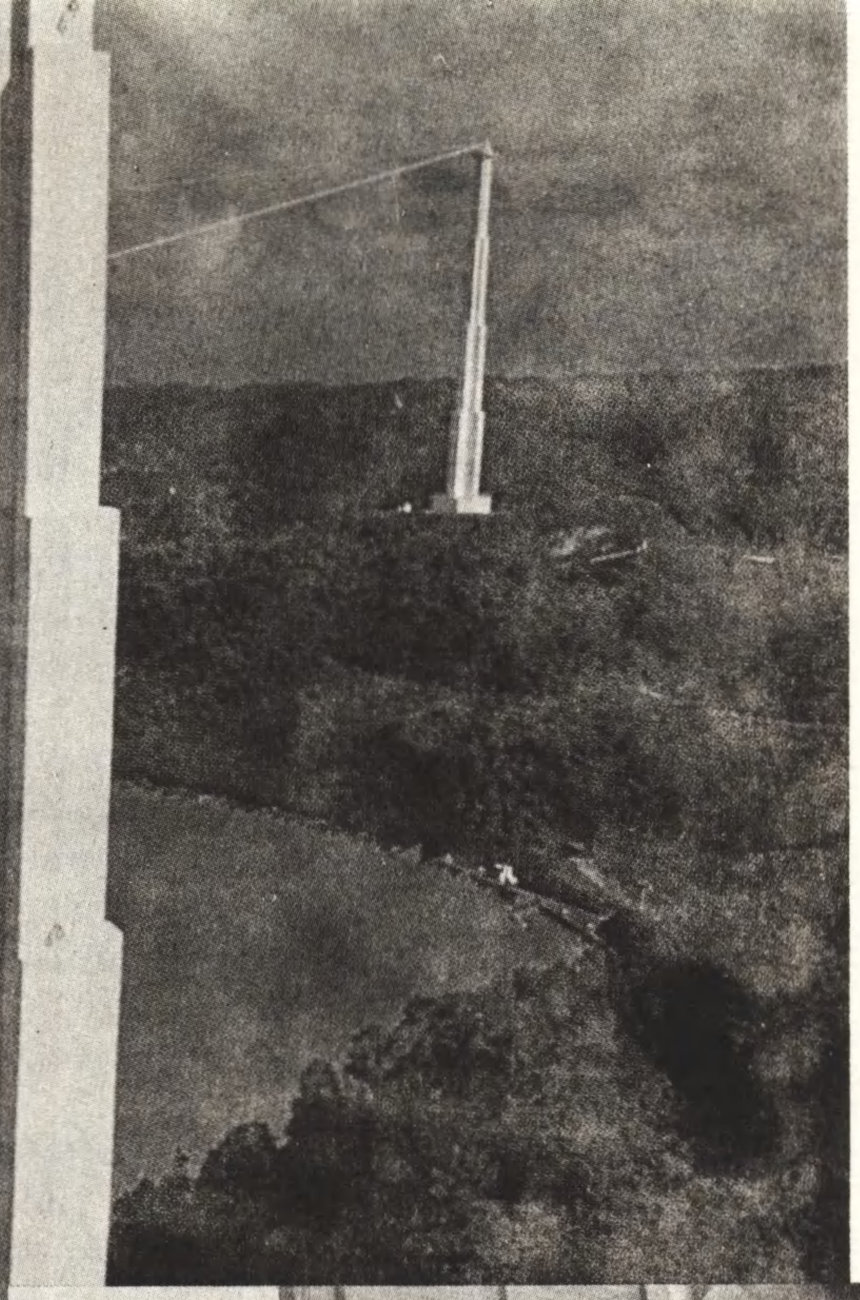

Uzayda zeki yaratık var mı?

Başka gezegenlerde bulunabilecek zeki yaratıklarla haberleşebilmek için yoğun çalışmalar yapılıyor. Çok güçlü araçlarla uzaya sinyaller gönderiliyor. Aynı zamanda, uzaydan Dünya'ya ulaşabilen her ses dalgası dinlemeye çalışılıyor.

İNSANLIĞIN YILDIZLARA gönderdiği ilk radyo mesajı, 16 Kasım 1974 günü saat 17.00' de gerçekleşti. Bu iş için Porto Riko-Arecibo' da bulunan dünyanın en büyük radyo teleskopu kullanıldı. Bu teleskop, çapı 300 m olan dev bir daire biçimindedir.

Gönderilen mesaj üç dakikalık bir sinyaldi. Koca uzayda 24.000 ışık yılı uzaklıkta bir yıldız kümesine yönelikti.Bunun, insanlığın şimdiye kadar gönderdiği,bilinen en güçlü sinyal olduğu kabul ediliyor. Arecibo'da çalışanlar, olay hakkında şunları söylediler:

"Artık dünyadaki radyo gökbilimi, yüksek bir gelişme düzeyine ulaşmış durumda. Çok uzak mesafedeki yıldızlarla radyo bağlantısı kurulabiliyor."

Milyonlarca gezegen

Arecibo mesajı, birçok bilim adamının duyduğu inancın ifadesiydi. Onlar, inançlarından kuşku duymuyorlar ve şöyle düşünüyorlardı:

"Dünya dışı yaratıklar vardır ve uzaydan bizi dinlemektedirler."

Zaten insanoğlu, yaşadığı yıldız sisteminde yalnızsa, bu çok şaşırtıcı bir durumdur. Hele insanın koca evreni bölüşeceği başka bir canlı olmadığını düşünün.

Porto Riko'daki Arecibo gözlemevi (üstte).

Arecibo'da kontrol odası (üstte, sağda).

Ayna parıltılarıyla Merih'e şifreli mesaj gönderilmesini öneren Charles Cros (1842-1888) (altta).

Yıldız sistemindeki milyarlarca gezegen arasında Dünya benzeri milyonlarca gezegen olduğu öne sürülmektedir. Bu gezegenlerde hayat için gerekli koşullara değişik şekillerde rastlanabilir.

Durum böyleyse, var olan yalnızca dünya dışı akıllı yaratıklar olmayacaktır. Başka gezegenlerdeki uygarlıkların teknolojisi bizimki kadar hatta bizimkinden gelişmiş olabilir.

Bağlantı kurabilmek

İnsanoğlunda, başka gezegenlerin canlılarıyla bağlantı kurma isteği çok güçlü görünüyor. 19. yüzyılın ortalarında, gelişmiş teknolojinin, bu istekleri gerçekçi göstermesi için yüz yıl daha geçmesi gerekti. Ama birçok kişi Ay ve başka gezegenlerde hayat olduğuna kesin gözüyle bakıyordu. Bilim yardımıyla bu iş becerilebilirdi. Bu uygarlıklarla bağlantı kurabilmek için türlü yöntemler önerildi.

İlgi arttı

Fransız bilgin **Charles Cros** (1842-1888), dev bir aynanın yapımını önerdi. Ayna, güneş ışığını Dünya'dan Merih'e yansıtmakta kullanılacaktı. Bilgin, aynayı oynatarak bir tür şifrenin kullanabileceğini düşünüyordu.

Düşünce ustacaydı ama insanı aşılmaz bir sorunla karşılaştırıyordu. Olduğu sanılan Merih uygarlığının, mesajı fark edeceği ya da karşılık verebileceği nereden belliydi?

Dünya dışı yaratıklarla haberleşmeye duyulan ilgi bir ara hastalık derecesine geldi. Paris'te 1900 yılında, bu bağlantıyı sağlayabilen ilk kişiye 100.000 frank ödül verileceği ilan edildi. Merih ile kurulacak bir bağlantı ise yarışmaya dahil edilmiyordu. Çünkü, bu bağlantının ödüle değecek bir çaba olmayacağı düşünülüyordu!

Fakat bilim adamlarının 19. yüzyılda yaptıkları cesaret verici bu deneyler sonuç vermedi. O zamandan beri, Ay, Venüs ve

Resmin sağındaki ufak insan şekli, ressamın fantezisi. Aydınlatılmış bir şeklin Merih'ten nasıl göründüğünü çizmek istemiş. Şekil, birkaç km² büyüklüğündeki karlı yeryüzü parçasının elektrik lambalarıyla aydınlatılması sonucu oluşuyor. 1893'te başka gezegenlerle haberleşmenin bir yolu olarak önerildi (sağda).

Kraliçe Viktorya dönemindeki başka bir öneri. Michigan Gölü üzerine asılmış güçlü elektrik ışıklarının oluşturduğu haç. Işıklar 10' ar dakika yanıp sönünce oluşan sinyalin yıldızların ilgisini çekeceği umuluyordu (altta).

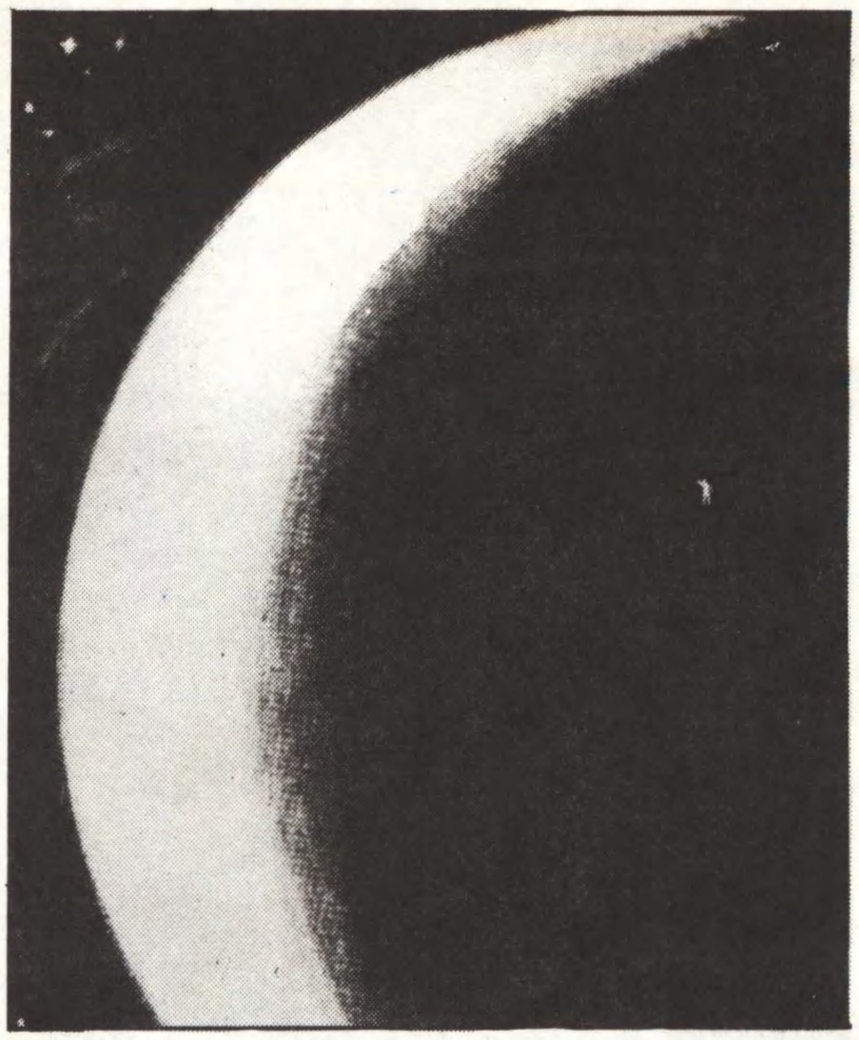

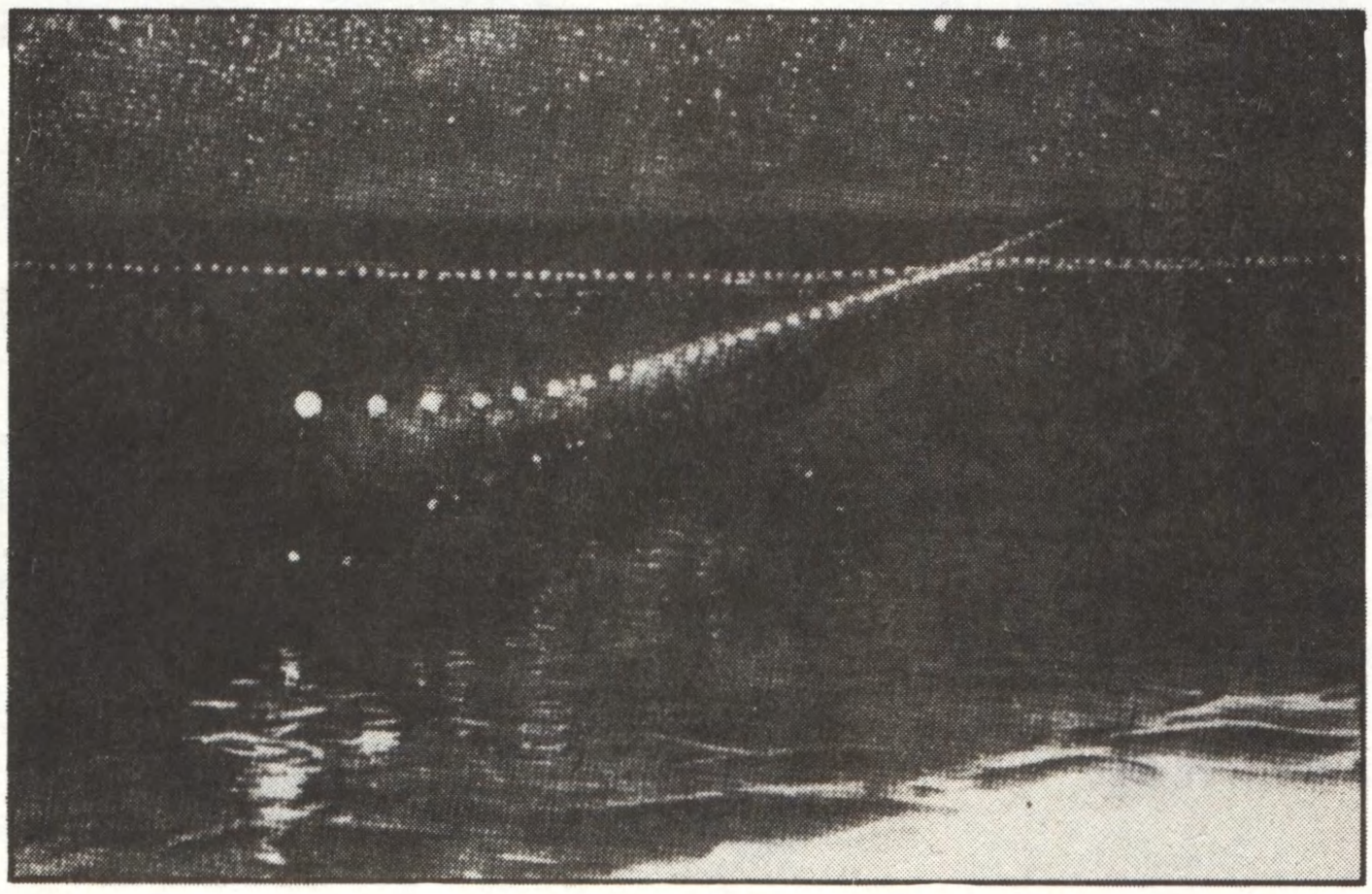

Merih'te dünya dışı akıllı yaratık olmadığı sonucuna varılmıştır. Öteki gezegenlerdeki akıllı canlıların araştırılması ise sürüyor. Önceki durumun tersine, 20. yüzyılın ikinci yarısında, özel bir çaba sarf etmeden yıldızlara gösterişli mesajlar gönderiliyor.

Dünya'dan uzaya

1940'lardan beri radar ve televizyon vericileriyle gönderilen güçlü mikrodalga ışınları uzaya dağılıyor. Radyo dalgalarının yarattığı bu ses, Dünya'ya yakın olan yıldızları elektromanyetik bir dalga gibi tarıyor. Şiddeti düşük olmasına rağmen, yeterli hassasiyete sahip bir alıcı, 40 ışık yılı öteden bu sinyali duyabilir.

Dünya dışında bir gökbilimci, artan şiddetteki bu radyo sesinden ne anlayabilir? Uzun bir zaman dilimi içinde gözlediklerine dikkat ederse ilginç bir buluş gerçekleştirmiş olacaktır.

Bugün Dünya, radyo dalgaları frekansında, radyasyon yaymaktadır. Şimdiki frekans, 20-30 yıl öncekinden bir milyon kez daha şiddetlidir. Aynı gökbilimci, bu küçük

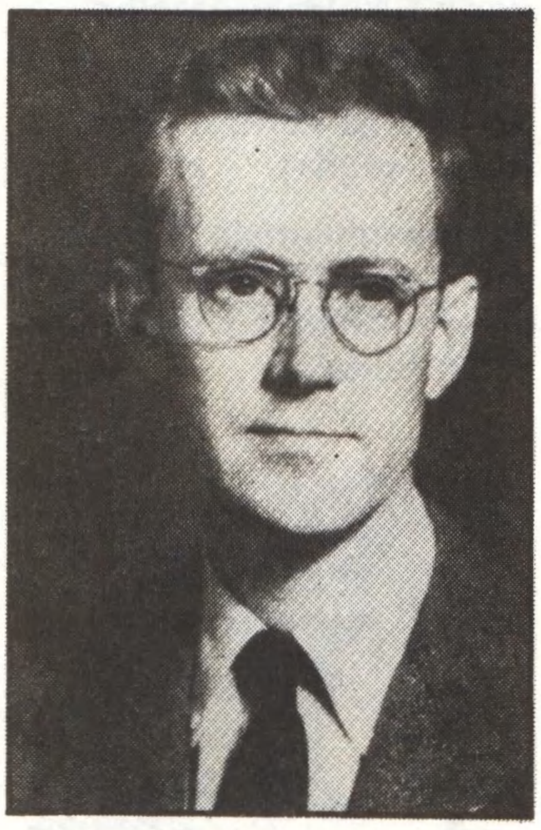

Radyo gökbilimcilerinin uzaylılarla aramızda haberleşme kanalı kurmalarının temelinde fizikçi Dr. Edward Mills Purcell'in yaptığı deneylerin sonuçları vardır (üstte).

gezegenden yayılan radyo gücünü metre dalga boyu olarak ölçmek için, radyo teleskopunu kullanacak olursa, daha da şaşırtıcı bir sonuçla karşılaşacaktır.

Dünya, Güneş'in en az ışık verdiği sürede Güneş'inkine yakın radyasyon yaymaktadır. Gerçekte, radyo dalgaları tayfında Dünya bir yıldız kadar parlak görünmektedir!

Belki de anlayamayacaklar

Dünya dışı bilim adamları, bu durumun doğal bir açıklamasını yapmaya çalışabilirler. Ama çabaları doyurucu bir sonuç vermeyebilir. Radyo dalgalarının doğal güçlerin hareketiyle açıklanamayacağını kabul edebilirler. Yapma araçların bu duruma neden olduğunu düşünebilirler.

Bir uygarlığın var olduğu sonucuna varsalar bile, karmaşık sinyallerden bir şey anlaşılmasının imkânsız olduğunu görebilirler!

Esas mesele, insanoğlunun uzaydaki varlığını daha açıkça gösterebilmekte. Yıldızlara yönelik güçlü radyo dalgaları aracılığıyla dikkatli ve sürekli mesajlar göndererek bu yapılabilir. Mevcut radyo teleskopları, sağladıkları teknolojik araçlarla bu olanağı veriyorlar. Yıldızlar arası haberleşme düşüncesi, bugün yaygın olarak kabul ediliyor.

Uzaydan Dünya'ya

Başka gezegenlerde olabilecek uygarlıklarla bağlantı kurulmaya çalışıldığına göre, onların da başka gezegenlerle haberleşmek istedikleri düşünülebilir. Belki şu anda mesajlar gönderiyorlar.

Dünya, radyo teleskopları sinyallerini alabilecek durumda. Ama karşımıza iki sorun çıkıyor. Sinyallerin nereden gelebileceği ve hangi dalga boyunun dinlenmesi gerektiği bilinmiyor.

Radyo gökbilimcilerinin karşılaştığı güçlükleri anlamak için transistorlu bir radyo

düşünün. Anteni vericiye çevrilmedikçe radyo hiçbir istasyonu almaz. Belirli bir istasyonu ararken vericinin yönünü bulabilmek için yorucu bir çaba gerekir.

Doğru kanalı bulabilmek için tüm dalga bantlarını aramak da zaman kaybettirecektir. Radyo gökbilimciler başlıca bu sorunla karşılaşırlar. Bundan başka, çok geniş frekans bandını taramak zorundadırlar.

Radyo teleskoplar, belirli bir dalga boyunu alacak şekilde ayarlanabilir. Ama başka bir dalga boyunda bir mesaj gönderilecek olursa, radyo teleskop bunu alamayacaktır.

Sinyalleri alabilmek için, mümkün olan tüm dalga boylarına ayarlı radyo teleskoplar yapılması da, şu an için imkânsız. O zaman, işi kolaylaştıran başka yollar bulmak, uzaydan gönderilebilecek mesajların dalga boylarını saptamak gerekiyor.

Hidrojenden yararlanarak

İkinci Dünya Savaşı sırasında Hollandalı gökbilimci **Hendrick Christoffel van den Hulst** şunu hesaplamıştı: Hidrojen atomları enerji değişimine uğrarken, 21 cm'lik radyo dalga boyuna denk düşen frekansta foton yayıyorlar (Foton, bir miktar elektromanyetik radyasyon enerjisidir).

Van den Hulst'un bulduğu ilkeye göre, tek olan hidrojen atomları bu değişime çok seyrek giriyorlar. Ama hidrojen evrende en çok bulunan element olduğundan bilgin şunu iddia ediyor:

Büyük miktarlarda hidrojen atomunun yaydığı mikrodalga "notalar", aşırı hassas araçlar tarafından fark edilecek düzeye getirilebilir. 1951'de Amerikalı fizikçi **Edward Mills Purcell,** Van den Hulst'un iddiasını doğrulayan gözlemlerde bulundu.

Hidrojen evrende en zengin olarak bulunan maddedir. Öyleyse, gelişmiş teknolojiye sahip bir uygarlık, hidrojen atomlarının bu özelliğini keşfetmiş olmalıdır.

Bundan sonra varacağı sonuç, dünyadaki radyo gökbilimcilerin vardığı sonucun aynı olacaktır. Gerekli teknoloji varsa, 21 cm'lik dalga boyu evrende sinyallerin gönderilebileceği ve alınabileceği dalga boyutudur.

Bu dalga boyunda yapılan haberleşmenin dinlenilmesi 1959'da, **Giuseppe Cocconi** ve **Philip Morrison** adlı fizikçilerce de önerildi. Sonraki araştırıcılarca da yaygın olarak benimsendi.

Bir başka öneri

Aynı doğrultudaki başka bir öneri ise, hidrojen ve oksijenin iki atomlu birleşimi olan hidroksilin kullanılmasıdır. Bu madde, uzayda hidrojenden sonra en çok bulunan mikrodalga yayıcısıdır.

Yayma işleminin dalga boyu 17 cm'dir. Hidrojen ve hidroksil birlikte suyu oluşturduğundan, 17 ve 21 cm arasındaki dalga bandına "su birikintisi" denir. Radyo tayfının bu bölümü gerideki radyasyondan en az etkilenen bölümdür.

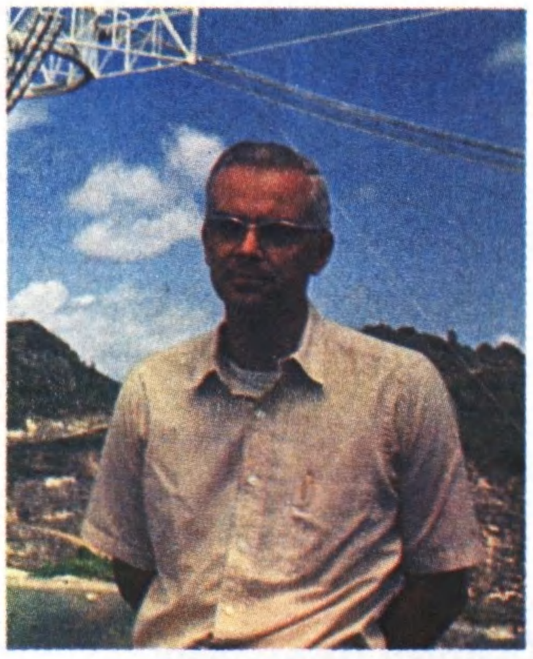

Dr. Frank Drake'in Ozma Projesi, uzaydan gelen mesajlar için yapılan ilk ciddi araştırma niteliğini taşır. Ekibindekiler, anlaşılır bir sinyal için 150 saat boyunca dinleme yaptılar. Ama mesaj sayılacak hiçbir şey duymadılar (üstte).

Ozma Projesi'nde kullanılan West Virginia, Green Bank'taki Ulusal Radyo Gökbilim Gözlemevi'nin radyo teleskopu (altta).

Yıldızlar arası haberleşme için ideal, doğal denilebilecek bir araştırma bantıdır. Değişik uygarlıkların mesaj alışverişini bu banttan yapacakları umuluyor.

Ozma Projesi

Bir sonuç elde edilemeyişi, yanlış yolda olunduğunu gösteriyor olabilir. Şimdiye kadar dünyanınkine benzer denk ya da daha yüksek teknik düzeyde bulunan uygarlıklarla radyo bağlantısı kurmanın yolları arandı.

Bu uygarlıkların teknik düzeyleri dünyadakinden çok daha fazla gelişmiş olabilir. Belki de düşünülmesi gereken, bu teknolojilerin dünyaya nasıl bağlantı kurabilecekleridir.

Uygarlıkların düzeyleri

Soyvet Gökbilimci **Kardashev,** uygarlıkların üç düzeyde yaşadığını ileri sürdü.

1. düzeydeki bir uygarlığın dünyaya benzediği düşünülebilir. Elinde bulunan enerji kaynaklarının yalnızca bir kısmından yararlanmaktadır.

2. düzeyde bulunan bir uygarlık, yaşadığı yıldızın tüm enerjisini kullanabilir. Böylece, 1. düzeydeki uygarlıkların 100 trilyon katı enerji elde eder.

3. düzeydeki bir uygarlıksa tüm yıldız sistemlerinden faydalanır. Sahip olduğu enerji de 2. düzeyde bulunan uygarlıktan 100 milyar kat fazladır. Kardashev'in teorisi sağlamsa, 2. düzeyde bulunan bir uygarlık kendi yıldız sistemi içinde fark edilebilir.

3. düzeyde bulunan biriyse tüm evrenden duyulabilecektir. Bu yüzden, izlerine rastlanamaz düşüncesiyle bu uygarlıkların varlığına ihtimal verilmiyor olabilir. Ama düşünelim, uzay doğru bir şekilde dinleniyor mu? Açık ve yüksek olarak alınan bir sinyal duyulmuyor olmasın!

1965'te, Sovyet radyo gökbilimcisi **Scholomitski,** CTA 102 denen radyo dalgaları kaynağını inceledi. 100 günlük devreler içinde önemli değişiklikler olduğunu tespit etti.

Daha önceden yıldızlar arası haberleşme için önerilen yaklaşık 18 cm'lik dalga boyunda mesaj gönderiyordu. Ortaya çıkan salınımın CTA 102'ye dikkati çekmek için bir işaret olacağı düşünülüyordu.

Böylece, 100 günden kısa süreler içerisinde,yıldızlar arası bir haberleşme kanalının sözcükleri birer birer okunabilecekti. Bazı gökbilimcilerin Sovyet basınında açıkça yazdıklarına göre, CTA 102 yapma bir kaynağın tüm özelliklerini taşıyordu.

Sonradan, CTA 102'nin bir kuasar, radyo dalgaları yayan doğal bir kaynak olduğu belirlendi. Böyle olsa bile, CTA 102, ikinci ya da üçüncü düzeyde bulunan bir uygarlığın denetiminde olamaz mıdır? Aynı durumda pulsarlar, gene düzenli radyasyon dalgaları gönderen yıldızlar için de geçerli olamaz mı?

Şiddetlerindeki değişiklikler kuasarlarda gayet düzensiz, pulsarlarda ise gayet düzenli oluyor gibi gözükmektedir. Sınırlı olan akıl yeteneğimizle anlayamadığımız çok akıllı canlıların mesajlarının sinyalleri olamaz mı bunlar?

Belki, ama uzak bir ihtimal gibi görünüyor. Gelişmiş bir uygarlık, yıldızlar arası konuşmanın güçlüklerini kuşkusuz bilmektedir. Bağlantı kurabilmek için eldeki en iyi yöntemi kullanacaktır.

Dünyadakinden daha az gelişmiş uygarlıklarla kurulacak bağlantı daha ciddi bir sorun çıkarmaktadır. Mesela hayvanlar gibi budala, Taş Çağı adamı ilkel canlılarla, varlıklarını keşfetsek bile nasıl anlaşabiliriz?

Hatta anlaşma imkânları bulunsa bile, onların kültür ve yaşam biçimlerini bozmak herhalde doğru olmaz. Aşırı gelişmiş dünya dışı uygarlıklar da insanları sakar, beceriksiz görüyor olabilir.

Yeni projeler

Evrendeki komşularımız üstün beyinler olsun ya da vahşiler olsun, çok daha büyük projeler başlatılacaktır.Yeter ki, dünya dışı akıllı yaratıklarla ilgili araştırmalar da başarıdan umut kesilmesin! Böyle önerilerden en ünlüsü, Amerikan Ulusal ve Uzay Dairesi (NASA) nın Cyclops Projesi'dir. Projede, her biri top büyüklüğünde 1000 ya da daha fazla radyo teleskopu elektronik bir bilgisayar sistemine bağlanacaktı.

Teleskopların birleşik gücü, çapı 10 km' lik tek bir daireninkine eşitti. Kendi ağırlığı altında çökeceğinden bu büyüklükte bir teleskop yapılamazdı.

Radyo teleskoplarının bu şekilde düzenlenişi, dünyanın kendiliğinden yaydığı mikrodalgalar gibi zayıf bir radyasyonu bile 100 ışık yılı öteden fark edebilir. Başka bir uygarlığın gönderdiği mesajı ise, 1000 ışık yılı öteden alabilecektir.

Cyclops Projesi'nin uygulanışı ucuz ve kolay değildir. Ama mevcut teknolojiyle yapılması mümkün görünüyor. Yapımı ve çalıştırılması için 10 ya da 50 milyar dolar arasında harcama yapılacağı tahmin edildi.

Dünyadaki teknoloji,dünya dışı sinyalleri araştırmakta daha etkili bir duruma gelebilecek yeterliktedir. Ama yapılan araştırmaya değer mi? En büyük engel başarının garantisi olmayışıdır.

Gizlilik içinde

Bunlar bilinen projeler. Bir de bilinmeyen projeler var. Anlaşılmadığı veya açıklanamadığı için değil, gizlendiği için bilinmeyenler.

Çünkü dünyada uzay araştırmaları alanında en yoğun çalışmaları gerçekleştiren iki devlet, projelerini açıklamayı pek sevmiyorlar!

Gökte ışık saçan küreler. Sayfa 305'te.

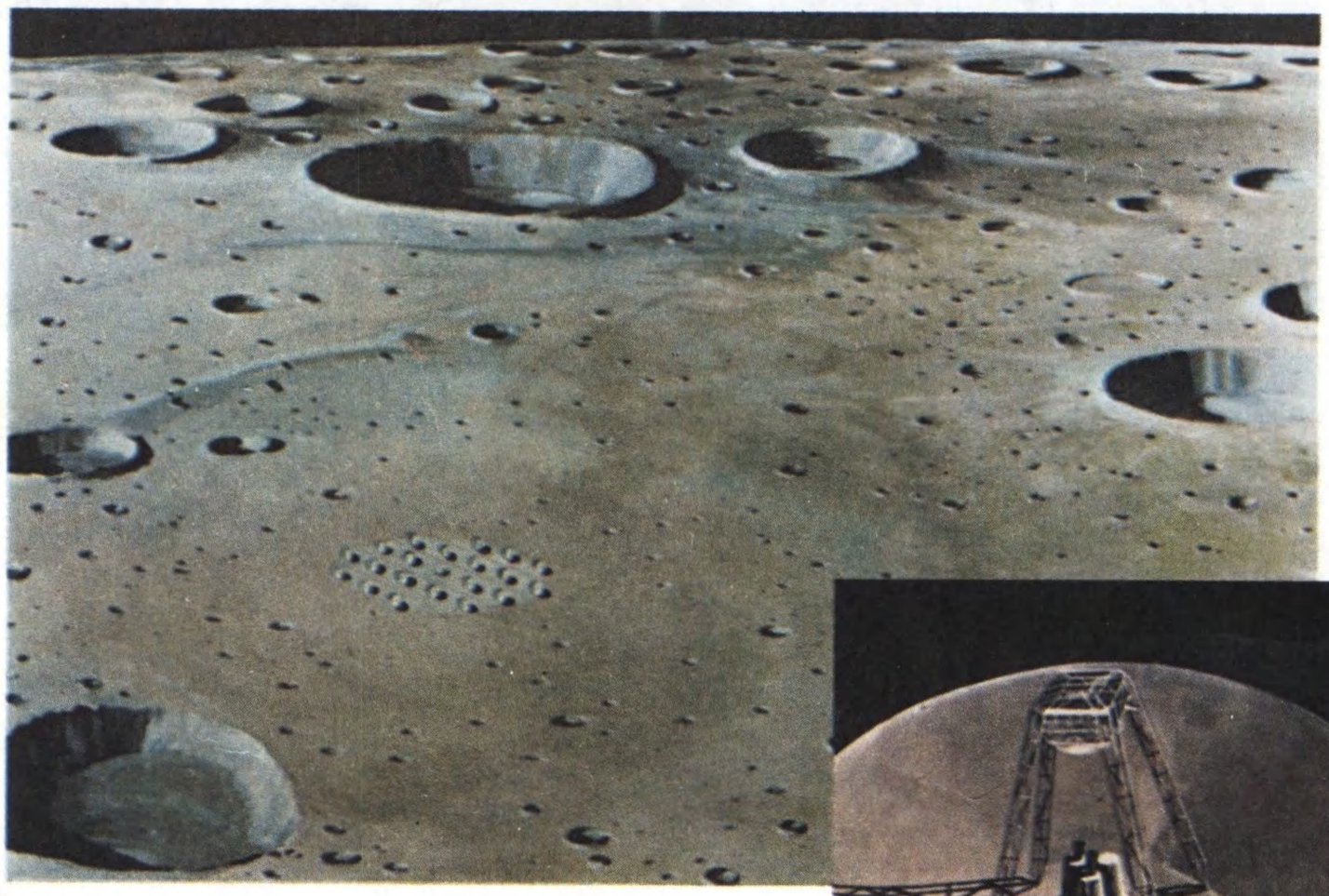

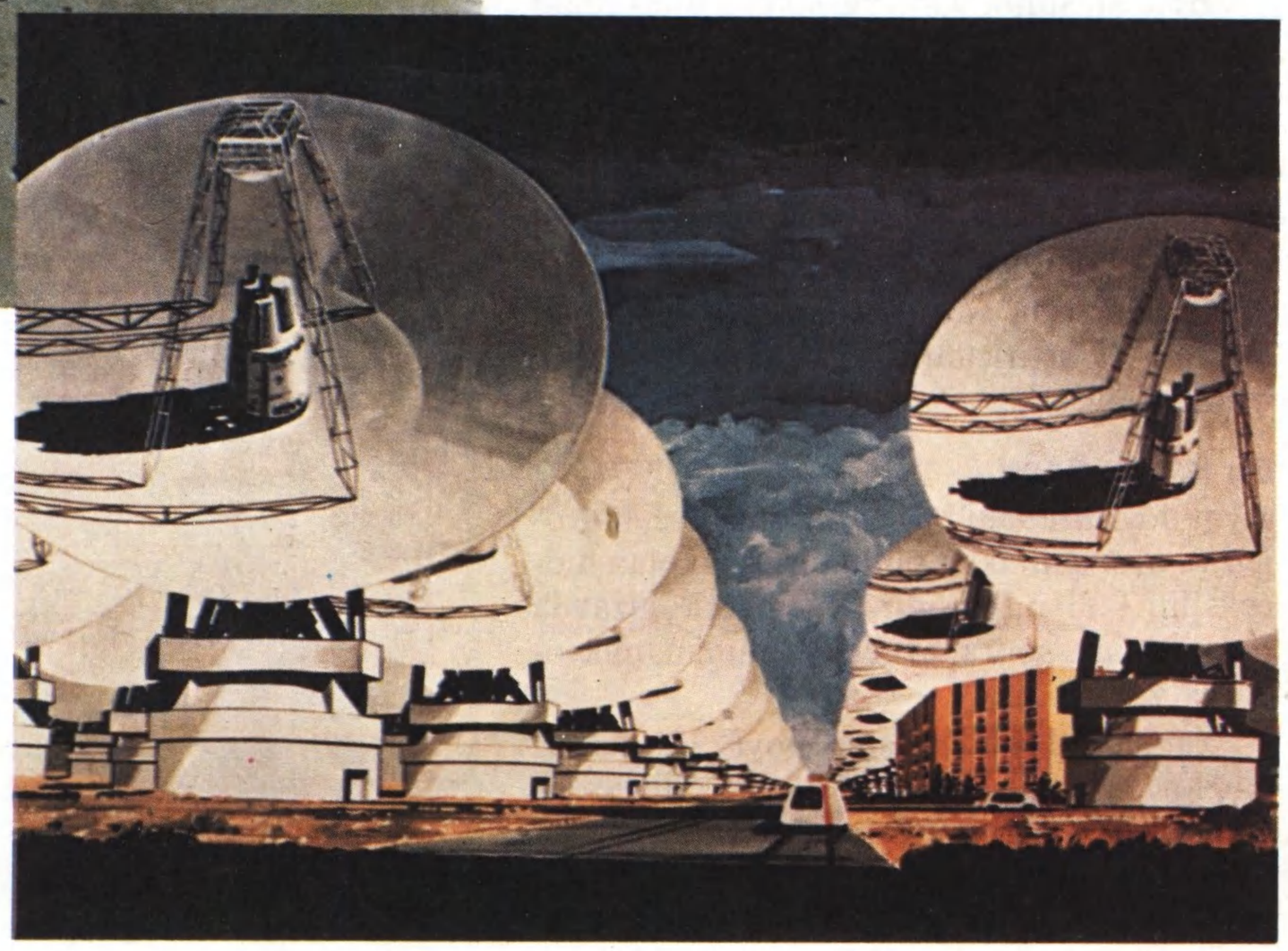

Önerilen NASA planı Cyclops Projesi'nden ressamın çizdikleri. Bu proje, öteki dünyalardan gelen radyo sinyallerini yakalamakta en üst etkinliğe ulaşabilmek için tasarlanmıştı.

Ay yüzeyindeki birbirine yakın dizilmiş radyo teleskoplarının görünümü. Ay'daki Cyclops Projesi şu anda, bilim adamlarının gerçekleşmemiş düşü durumundadır (altta).

İlk plandaki şekliyle dünyaya yerleştirilmiş Cyclops teleskoplarının görünümü (altta, sağda).